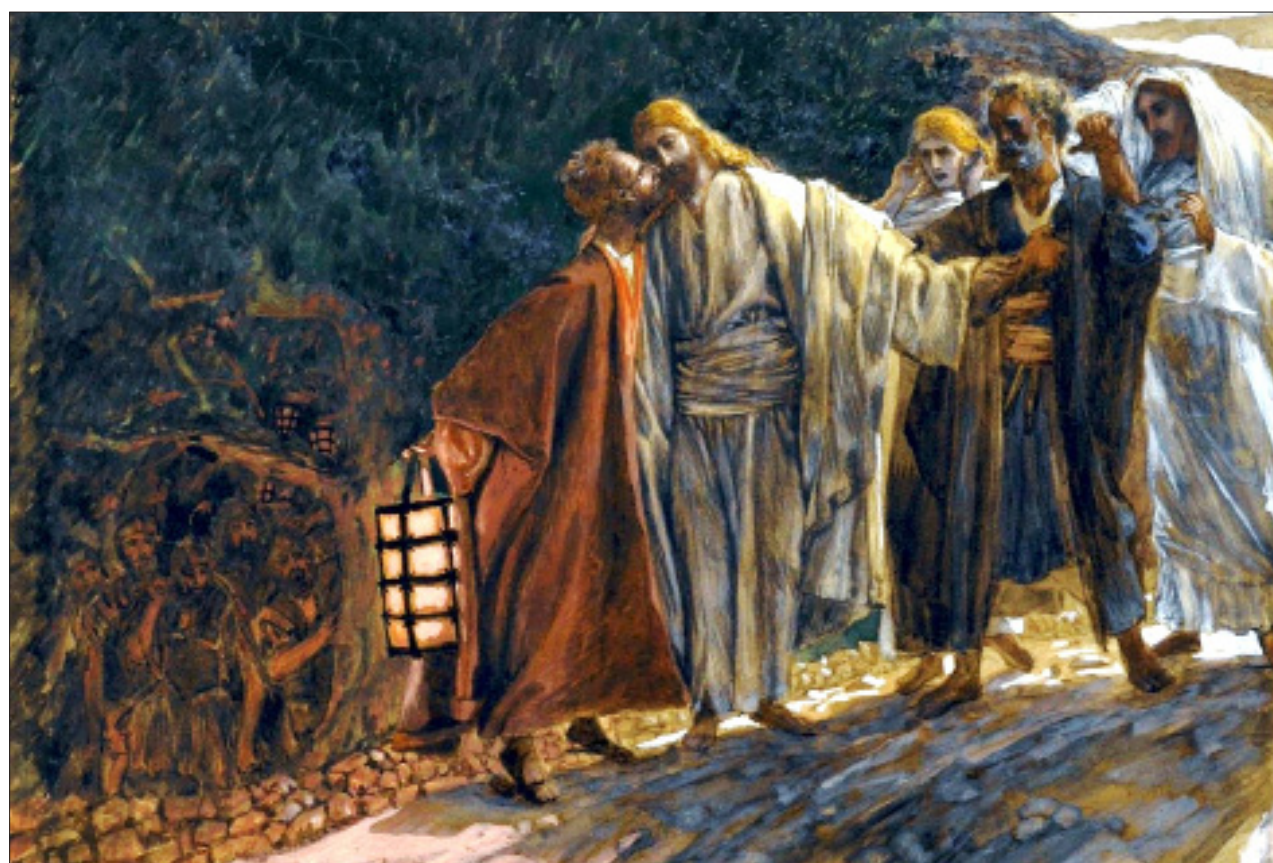

Ožujak / Travanj 2024

Svezak 106, Broj 2

Glasnik Kristovog Kraljevstva

Razmišljanja o Pashi i Spomen Danu

Lekcije iz Židovskih Blagdana

Od Izlaska do Spomen Dana • Hitan Obrok i Brzi Izlazak

Izraelsko Slavlje Pashe • 10. Nisan

Uskrsnuće Isusovo • Prednosti u Kristu

Glasnik

Kristovog Kraljevstva

Ovaj časopis svake godine donosi mnoge stranice duhovnog štiva s raznim biblijskim temama. Svaki broj također navodi listu mnogih Biblijskih kongresa i konferencija na kojima ćeš naći Kršćansko zajedništvo. U svakom broju imamo i rubrike Vijesti i Pogledi na svijet (tekući događaji), Danas u Proročanstvu, i informacije o djelovanju Pastoralnog Biblijskog instituta. Pastoralni Biblijski institut objavljuje ovaj časopis dvomjesečno.

Informacije za kontakt

Pastoralni Biblijski Institut
P.O. Box 3274
Bremerton, WA 98310
ThePBI@comcast.net
www.HeraldMag.org

Dopisnici

Brook House
Whitchurch Road, Prees
Whitchurch, UK, SY13 3JZ

Berejski Biblijski Institut
P.O. Box 402
Rosanna, Victoria 3084
Australija

Urednički odbor

Urednički odbor od petorice koji nadgleda ovaj časopis, od kojih najmanje tri odobravaju objavljivanje svakog članka koji se pojavljuje na stranicama ovog časopisa. Premda su odgovorni za svaki objavljeni članak, odbor ne jamči za svaki izraz koji se u njima nalazi. Sadašnji urednici su: Len Griehs, Todd Alexander, James Parkinson, David Rice, i Tom Ruggirello.

Odbor i urednici slažu se da vrijednost ovog časopisa ovisi o tome da li su suradnici bili slobodni izraziti svoje misli, pod uvjetom da su općenito u skladu sa karakterom i svrhom naše povelje za širenje Biblijskih istina. Godišnja pretplata na ovaj časopis diljem svijeta je 50 HRK, ili besplatno na pisani zahtjev.

Ovaj časopis i njegova misija

Ovlašten poveljom 1918, Pastoralni Biblijski institut, Inc., bio je osnovan za promicanje Kršćanske spoznaje. Njegov časopis, Glasnik Kristovog Kraljevstva, čvrsto zastupa jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada općenito odbačen — otkupljenje kroz dragocjenu krv (1 Pet. 1:19). „čovjeka Krista Isusa, koji sebe dade kao otkup [odgovarajuća cijena, zamjena] za sve“ (1 Tim. 2:6). Gradeći na ovom sigurnom temelju zlatom, srebrom, i dragim kamenjem Riječi Božje (1 Kor. 3:11-15, 2 Pet. 1:5-11) njegova je daljnja misija „otkrivati svima kako se ostvaruje otajstvo od vjekova sakriveno u Bogu koji je sve stvorio, a sada se po Crkvi objavljuje Poglavarstvima i Vlastima na nebu mnogolika Božja mudrost“ (Efež. 3:5-10).

Oslobođen je utjecaja bilo koje partije, sekte ili ljudskih učenja, dok sve više i više nastoji dovesti svaki svoj iskaz u najveću podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Bibliji. Slobodan je dakle objaviti odvažno sve što je Gospodin izrekao — u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je dana da razumijemo. Njegov stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer znamo s čime je to potvrđeno, naime sa sigurnim Božjim obećanjima. Smatramo ga nečim pouzdanim što se može koristiti u njegovoj službi; stoga naše odluke u odnosu na ono što se može ili ne može pojaviti na njegovim stranicama moraju biti u skladu s našom prosudbom njegove volje, učenjima njegove Riječi, za izgrađivanje njegovog naroda u milosti i spoznaji. Mi ne samo da pozivamo, mi potičemo naše čitatelje da dokažu sve njegove iskaze sa nepogrešivom Riječi, na koju se stalno pozivamo kako bi olakšali takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči

DA JE CRKVA „HRAM“ ŽIVOG BOGA — njegova „građevina“ čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba — od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen“ ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu (1 Kor. 3:16,17, Ef. 2:20-22, 1 Moj. 28:14, Gal. 3:29).

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja“, „izabranog i dragocjenog“ bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija (Otkr. 15:5-8).

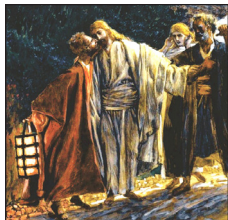
DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve“ i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet“ u određeno vrijeme (Hebr. 2:9, Ivan 1:9, 1 Tim. 2:5,6).

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest“, biti „sudionikom božanske prirode“, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici (1 Ivan 3:2, Ivan 17:24, Rim. 8:17, 2 Pet. 1:4).

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu (Ef. 4:12, Mat. 24:14, Otkr. 1:6, 20:6).

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim — vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve — dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni (Djela 3:19-23, Iza. 35).

U Početku

Dok veliki dio kršćanstva slavi Veliki petak i Uskrs kao vrijeme Isusovog raspeća i kasnijeg uskrsnuća, istraživači Biblije svjesni su da je židovski blagdan Pashe bio povijesno vrijeme njegove smrti i uskrsnuća. Ovo izdanje razmatra

biblijske dokaze ovih najvažnijih događaja.

Lekcije Iz Židovskih Blagdana detaljno govori o redosljedu Izraelskih blagdana prema uputama Zakona. Levitski zakonik 23 sadrži upute za slavljenje vremena i godišnjih doba kako ih je Bog odredio. Svaki od ovih svetih dana imao je posebno značenje za židovsku naciju i pružio je lekcije današnjim Kršćanima.

Od Izlaska Do Spomen Dana ispituje kako je krv prvog pashalnog janjeta oslobodila od smrti izraelske prvorodence koji su bili pod zaštitom njegove krvi, a na kraju i cijeli Izrael. Naknadne Pashe bile su godišnji Spomen dan te prve Pashe. **Hitan Obrok i Brzi Izlazak** ispituje vremenski okvir za Izraelsku proslavu Pashe i kako to utječe na naš datum Spomen -svečanosti.

Izraelsko Slavlje Pashe. Stari zavjet detaljno opisuje šest specifičnih izvještaja o Pashi i njezinim budućim slavljenjima, dok se drugi samo kratko spominju. Ovih šest je posebno važno za kršćane u pravilnoj pripremi za slavlje našeg godišnjeg sjećanja na Isusovu smrt.

10. Nisana bio je dan kada je mnoštvo klicalo Isusu

Razmišljanja o Pashi i Spomen Danu Ožujak / Travanj 2024 Svezak 106, Broj 2

- 4 Lekcije iz Židovskih Blagdana
- 8 Od Izlaska do Spomen Dana
- 11 Hitan Obrok i Brzi Izlazak
- 15 Izraelsko Slavlje Pashe
- 18 10. Nisan
- 21 Uskrsnuće Isusovo
- 27 Prednosti u Kristu

“kralju Izraela.” Ali Isus je znao značenje tog dana, 10. Nisana, jer se odnosio na Pashu — klanje pashalnog janjeta četiri dana kasnije. Aklamacije će kratko trajati dok se mentalno priprema za agoniju koja slijedi.

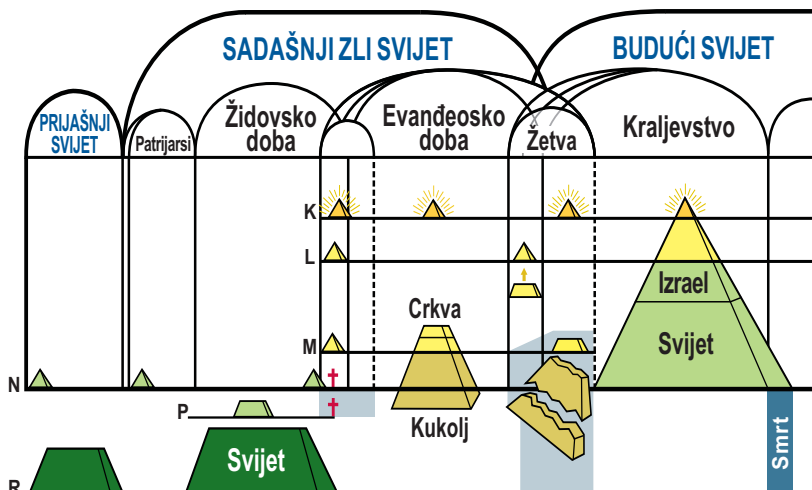
Uskrsnuće Isusovo. Oni koji su čuvali grobnicu bili su prvi ljudi koji su išta znali o Isusovom uskrsnuću. Ali tko je bio prvi učenik koji je vidio Isusa? Ovaj članak uspoređuje četiri evanđeoska izvještaja o nedjeljnom jutru Isusova uskrsnuća.

Naš posljednji članak, **Prednosti u Kristu**, traži od svih nas da razmotrimo utjecaj naše odluke da slijedimo Isusa i kako ona koristi svakom aspektu našeg života. Sa svakim godišnjim obilježavanjem shvaćamo privilegiju odavanja počasti nekome toliko velikom da su čak i anđeli uzvikivali riječi “Dostojno je Janje” (Otkrivenje 5:12). Zbog njegove samopožrtvovnosti pune ljubavi, imamo privilegiju formalno mu odati počast svake godine u simbolici Spomena na našeg Gospodina.

Neka misli iznesene u ovom broju budu na korist svima koji slave ovo najvažnije vrijeme u životu kršćanina.

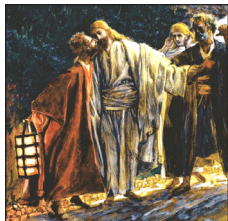
SLIKOVNI PRIKAZ VJEKOVA

Od izgubljenog do ponovno uspostavljenog Raja

Lekcije iz Židovskih Blagdana

„Kaži Izraelcima: Blagdani koje ćete slaviti u čast Jehovi i oglašavati u određeno doba godine sveti su skupovi. Ovo su blagdani koje ćete slaviti meni u čast” (Levitski zakonik 23:2
Citati su iz prijevoda Novi svijet osim ako nije drugačije naznačeno).

Dvadeset treće poglavlje u Levitskom zakoniku izlaže Izraelcima, preko Mojsija, svete dane, vremena i godišnja doba kako ih je odredio Bog. Svaki od ovih svetih dana imao je posebno značenje za židovsku naciju i pružio je lekcije

današnjim kršćanima

Šabat

„Šest dana neka se obavljaju poslovi, a sedmi dan neka bude dan počinka, dan potpunog odmora, sveti skup. Nemojte raditi nikakav posao. To je dan počinka posvećen Jehovi, koji trebate držati u svim mjestima u kojima živite” (Levitski zakonik 23:3).

Izraelci su imali šest dana za opskrbu svojih obitelji, a sedmi dan je bio određen za obožavanje Svemogućeg. Zanimljivo je da su se drugi blagdani trebali svetkovati u svetištu, tabernakulu ili hramu. Subotu su, kao dan odmora, trebali svetkovati gdje god su bili toga dana, uključujući privatne domove ili čak dok su putovali.

Pasha Gospodnja

„U suton četrnaestog dana prvog mjeseca slavite Pashu u čast Jehovi” (Levitski zakonik 23:5).

Ovo je prvo trebalo podsjetiti Izraelce kako je Anđeo smrti prošao pored Izraelovih prvorođenaca, ali je ubio prvorođence i čovjeka i životinje Egipćana. Pri ulasku u obećanu zemlju dogodila se promjena, prisjećajući se kada ih je Jehova izveo iz Egipta, iz ropstva u slobodu. Janje je zaklano četrnaestog dana u 15 sati poslijepodne.

Blagdan Beskvasnih Kruhova

„Petnaestog dana tog mjeseca počnite slaviti Blagdan beskvasnih kruhova u čast Jehovi. Sedam dana jedite beskvasne kruhove. Prvog dana održite sveti skup. Nemojte raditi nikakav teški posao. Sedam dana u vatri prinosite Jehovi žrtve. Sedmog dana održite sveti skup. Nemojte raditi nikakav teški posao” (Levitski zakonik 23:6-8).

Petnaesti je bio dan kada su Židovi napustili Egipat, što je bila radosna prilika koja će se pamtili kroz godine koje dolaze, sve do Isusovog vremena. Janje je pojedeno

15. dan. Zanimljivo je da se prvi i sedmi dan nije smjelo baviti napornim poslovima. Nisu smjeli raditi u poljoprivredi, proizvodnji ili popravcima opreme. Mogli su peći kruh, kuhati ili peći meso i putovati, stvari koje nisu mogli raditi na svoj Šabat.

Blagdan Tjedana

„Od prvog dana poslije dana počinka, od dana kad donesete snop za zanjihanu žrtvu, izbrojite sedam dana počinka, sedam punih tjedana. A pedesetog dana, dan poslije sedmog dana počinka, prinesite Jehovi novu žitnu žrtvu” (Levitski zakonik 23:15-16).

U Izlasku je objašnjen ovaj praznik. „Obdržavaj Svetkovinu sedmica, prvine pšenične žetve, i Svetkovinu berbe na svršetku godine” (Izlazak 34:22 VKJ). Na Pashu je bilo vrijeme žetve ječma, dok je blagdan tjedana bio na početku žetve pšenice. Zvao se i blagdan berbe jer su se u to vrijeme skupljali svi plodovi zemlje, žito, vino, ulje i sve drugo; a to je bilo na kraju stare i na početku nove godine (Izlazak 23:16). Slično blagdanu beskvasnih kruhova, zapovijed je bila: "Nemoj raditi nikakav težak posao." "To neka bude vječni zakon u svim vašim prebivalištima kroz vaše naraštaje."

Zanimljiva točka iznosi se u retku 17. „Donesite iz svojih domova dva kruha kao zanjihanu žrtvu. Neka budu napravljeni od dvije desetine efe finog brašna. Neka

Pripreme za Pashu

Izraelci napuštaju Egipat

budu pečeni s kvascem, kao prvine Jehovi” (Levitski zakonik 23:17). Sve žrtve Jehovi trebale su biti prvorođeni muškarci bez mane ili prvi plodovi žetve. Kruh za Pashu bio je beskvasan kao i za blagdan beskvasnog kruha, to jest bez fermentacije. Međutim, za ovaj prinos smjeli su donijeti kruhove od pšenice i kvasca.

Blagdan Truba

„Kaži Izraelcima: ‘Prvi dan sedmog mjeseca neka vam bude dan potpunog odmora, dan sjećanja, sveti skup, koji će se oglašavati trubljenjem u trube. Nemojte raditi nikakav teški posao i prinesite Jehovi žrtvu u vatri’” (Levitski zakonik 23:24-25).

To se dogodilo prvog dana sedmog mjeseca, tišrija (rujan, listopad), koji je bio početak građanske godine. Trubljenje u trube sazvalo je sinove Izraelove na svečani sveti sabor. Predlaže se da je ovo vrijeme bilo razdoblje od deset dana za samoispitivanje i pokajanje, što je dovelo do Dana pomirenja.

Dan Pomirenja

Deset dana nakon zvuka truba, Bog se ponovno obratio Mojsiju govoreći: „A desetog je dana tog sedmog mjeseca Dan očišćenja. Tada održite sveti skup, žalujte zbog svojih grijeha i prinesite Jehovi žrtvu u vatri. Tog dana nemojte raditi nikakav posao jer je to dan za očišćenje od grijeha, dan u koji će se za vas izvršiti obred očišćenja pred Jehovom, vašim Bogom. Svatko tko tog dana ne bi žalovao zbog svojih grijeha neka se pogubi i tako ukloni iz svog naroda” (Levitski zakonik 23:27-29). Ovo nije uključivalo samo Židove, već i sve strance koji su među njima boravili.

Pravila i kazne na ovaj dan bili su strogi, nije se smjelo raditi, jer je kazna bila smrt. To je trebao biti vječni zakon za sve njihove naraštaje gdje god živjeli. Ranije u Levitskom zakoniku navedena je svrha dana. “Na ovaj dan će se izvršiti pomirenje za vas da vas očisti; bit ćeš čist od svih svojih grijeha pred Jehovom” (Levitski zakonik 16:30). Cijelo šesnaesto poglavlje posvećeno je određivanju postupaka koje je veliki svećenik morao provesti kako bi okajao grijeha naroda tijekom prethodne godine.

Blagdan Šatora (Sjenica)

Pet dana nakon žrtvovanja na Dan pomirenja, Jehova je uputio Mojsija da kaže narodu, „Kaži Izraelcima: Petnaestog dana tog sedmog mjeseca počnite slaviti Blagdan sjenica i slavite ga sedam dana u čast Jehovi. Prvog dana održite sveti skup. Nemojte raditi nikakav teški posao. Sedam dana prinosite Jehovi žrtve u vatri. Osmog dana održite sveti skup i prinesite Jehovi žrtvu u vatri. To je svečani skup. Nemojte raditi nikakav teški posao” (Levitski zakonik 23:34-36).

Blagdan sjenica bio je sedam dana u čast Gospodinu; čiji je dizajn bio, djelomično u znak zahvalnosti za plodove zemlje, sada svi skupljeni; ali uglavnom da se prisjete boravka sinova Izraelovih u šatorima i sjenicama tijekom njihovog četrdesetogodišnjeg boravka u pustinji. Redak 36 navodi da će postojati sedam dana neprekidnih prinosa, ali priroda tih prinosa nije navedena. „Sedam dana stanujte u sjenicama. Svi Izraelci neka stanuju u sjenicama da bi vaši budući naraštaji znali da sam ja nastanio Izraelce u sjenicama kad sam ih izveo iz Egipta. Ja sam Jehova, vaš Bog” (Levitski zakonik 23:42-43).

Kakvu svrhu ove upute imaju za kršćanina? „Sve je Pismo nadahnuto od Boga i korisno za poučavanje, za ukoravanje, za popravljavanje i za odgajanje u pravednosti kako bi Božji sluga bio posve sposoban i potpuno opremljen za svako dobro djelo” (2. Timoteju 3:16-17).

Pavao je, pišući Timoteju, podsjetio da su Sveta pisma nadahnuta od Boga i da nisu bila korisna samo tada, već i za današnje učenike.

Drugi reci nam daju daljnji uvid u to što je to značilo. „I vas koji ste bili mrtvi u svojim grijesima i neobrezanju svoga tijela, oživio je zajedno s njim i oprostio vam sve prijestupe; izbrisao je nama protivnu zadužnicu s uredbama koje su bile protiv nas; i uklonio je s puta i prikovao je na svoj križ” (Kološanima 2:13-14 VKJ).

Blagdani su bili dio zakona koji su židovsku naciju trebali dovesti Kristu. Trebali su ih podsjetiti na grešno stanje kao i na milosrđe koje im je Jehova iskazao dok su bili u Egiptu i tijekom putovanja u obećanu zemlju.

Savez Zakona

Ove blagdane, deset zapovijedi, mnoge zakone koji određuju kako će funkcionirati kao nacija, sve je za njih postavio Mojsije. Kad su Mojsiju dani zakoni, Izraelci su dali obećanja Bogu. „I Mojsije je došao i prenio narodu sve Jehovine riječi i sve njegove zakone, a sav je narod jednoglasno odgovorio: „Vršit ćemo sve zapovijedi koje je Jehova dao” (Izlazak 24:3). Mojsije je pročitao knjigu saveza pred svim narodom i Mojsije ih je podsjetio: “Evo krvi saveza kojeg je Jehova sklopio s vama prema svim ovim riječima.”

Postoje ljudi koji smatraju da bi kršćani trebali biti pod Deset zapovijedi. Za Židove je to bilo pitanje držanja slova Zakona. Apostol Jakov postavlja problem zakona. „Ako onaj tko se drži cijelog Zakona prekrši samo jednu odredbu, kriv je kao da je prekršio cijeli Zakon” (Jakovljeva 2:10). Samo je jedna osoba bila u stanju savršeno slijediti zakon, a to je bio Isus Krist. Kad se pogleda Deset zapovijedi, one su bile vrlo negacijske, s mnogo „ne smijete.” Isus je poučio učenike duhu Zakona izjavama „LJUBITE GOSPODINA, BOGA SVOGA, SVIM SRCEM SVOJIM, SVOM DUŠOM SVOJOM, SVIM UMOM SVOJIM. I LJUBI BLIŽNJEGA SVOGA KAO SAMOGA SEBE. Na ovim dvjema zapovijedima počiva sav Zakon i Proroci” (Matej 22:40).

Šabatni Dan

Kroz Kristovu žrtvu, Pavao nam govori: „Ali sada smo oslobođeni Zakona jer smo umrli što se tiče onoga što nas je sputavalo. Stoga možemo robovati Bogu na nov način, po duhu, a ne na stari način, po pisanom zakoniku” (Rimljanima 7:6). Postoje kršćani koji još uvijek propisuju da moramo svetkovati subotu. Poput farizeja, oni dodaju teret za Kristove sljedbenike u svetkovanju subote. Isus im reče: “Subota je stvorena radi čovjeka, a ne čovjek radi subote. Dakle, Sin Čovječji gospodar je i subote” (Marko 2:27-28).

Br. Russell je napisao: „Svaki dan je subota; Božji posvećeni narod počiva kao što Bog počiva — u vjeri, nadi i pouzdanju. Ali također, 'preostaje počinak za narod Božji' (Hebrejima 4:9), drugačiji počinak od onoga koji mi sada uživamo — stvarni odmor nakon promjene uskrsnuća” (R4996:4). Isus nas uvjerava: „Dodite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti” (Matej 11:28).

Ploče Zakona

Pasha

Isus je svetkovao Pashu tijekom svog života na zemlji. Posljednja se Pasha slavila na večer kad je Isus bio izdan. Na kraju ove pashalne večere Isus je nagovijestio da će se dogoditi promjena. Bilo je to sada kada se prisjeća spomena Njegove velike žrtve koja je završila Njegovom smrću na križu. „Potom je uzeo kruh, uputio zahvalu Bogu, razlomio kruh te im ga dao, govoreći: „Ovo predočava moje tijelo koje će se dati za vas. Činite ovo u spomen na mene.” Isto je učinio i s čašom vina nakon što su večerali. Rekao je: „Ova čaša predočava novi savez, koji će postati pravomoćan na temelju moje krvi, koja će se prolići za vas” (Luka 22:19-20).

Pasha je bila zapovijed koju su Židovi morali poštovati. Spomen dan je bio zahtjev, onaj koji držimo u sjećanje na veliku žrtvu koja je podnesena za nas. „Jer kad god jedete ovaj kruh i pijete iz ove čaše, objavljujete Gospodinovu smrt, sve dok on ne dođe” (1. Korinćanima 11:26).

Blagdan Beskvasnih Kruhova

Židovi su morali očistiti sav kvasac iz svojih kuća. Kvasac je simbolizirao grijeh i ovaj blagdan oslikava život u kojem su zloba i pokvarenost uklonjeni. Za kršćane nema zahtjeva da drže doslovni blagdan. Međutim, on karakterizira život bez grijeha. „Zato svetkujmo blagdan, ali ne sa starim kvascem niti s kvascem pokvarenosti i zloće, nego s beskvasnim kruhom iskrenosti i istine” (1. Korinćanima 5:8). Brat Russell piše da je to „predstavljalo radost, mir, blagoslov koji je rezultirao prvorodencima Izraela; simbolizirajući radost i mir koje svaki pravi kršćanin

Otvaranje Blagdane Truba

doživljava kroz spoznaju prelaska svojih grijeha Kristovom zaslugom” (R5642:3).

Blagdan Tjedana

Blagdan tjedana bio je pedeset dana nakon prinošenja snopa mahanja. To je upravo razdoblje između Kristova uskrsnuća i krštenja Duhom Svetim na Pedesetnicu (Djela 2:1-4). Iz ovog starozavjetnog blagdane mogu se izvući razne slike. Snop mahanja, koji prikazuje Krista, nije imao kvasca, budući da je on bio savršen bez grijeha — dok su ukvasani kruhovi predstavljali članove Crkve, još uvijek grešnike, ali pokrivene Kristovom pravednošću (2. Korinćanima 5:21). Druga slika može biti donošenje dvaju kruhova, Židova i pogana, obje skupine grešnika, da budu prikazani Nebeskom Ocu i Njegovom sinu kroz zasluge Kristove žrtve. Brat Russell iznosi ovu misao: “Dva kruha mahanja — simboliziraju malo stado i veliko mnoštvo u vrijeme njihova prihvaćanja zaslugama velikog Prvosvećenika, naznačeno pomazanjem Duha Svetoga na Pedesetnicu” (R2271:1).

Blagdan Truba

Blagdan truba bio je osvijestiti ljude, poziv Židovima da se pripreme za Dan pomirenja, vrijeme za razmišljanje.

Bilo je to deset dana prije Dana pomirenja. Jedna slika izvučena iz ovoga je poziv Ivana Krstitelja Izraelu. „U one je dane došao Ivan Krstitelj, propovijedajući u Judejskoj pustinji, i govoreći: Pokajte se, jer je kraljevstvo nebesko blizu! Jer ovo je onaj o kome je rekao prorok Izaija govoreći: Glas jednoga vapi u pustinji: Pripremite put Gospodnji, poravnajte staze njegove” (Matej 3:1-3 VKJ). Trebali su se pripremiti za dolazak Mesije. Nažalost, nisu svi poslušali poziv s ispravnim stanjem srca. „Kad je vidio da mnogi farizeji i saduceji dolaze na mjesto gdje je krstio ljude, rekao im je: Leglo zmijsko! Tko vam je rekao da bježite od srdžbe koja dolazi” (Matej 3:7).

Dan Pomirenja

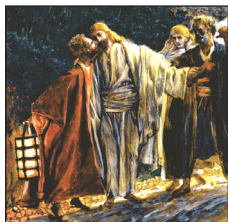
Dan pomirenja bio je odvojen od Pashe šest mjeseci. To je odgovaralo vremenu kada se Isus prikazao Ivanu Krstitelju na Jordanu da ga krsti. Ivan je prepoznao Isusa i objavio: „Evo Jaganjca Božjega koji oduzima grijeh svijeta!” (Ivan 1:29) Isusovo krštenje nije bilo za oproštenje grijeha, već vanjski znak njegovog predanja da vrši volju svoga Oca. Odbacio je sve svjetovne ambicije i započeo svoje troipolgodisnje razdoblje požrtvovnog svećenika koje je kulminiralo njegovom smrću na križu. On se „ispraznio, uzeo lik sluge i postao sličan ljudima. Budući da se pojavio kao čovjek, ponizio se postavši poslušan do smrti, i to smrti na križu” (Filipljanima 2:7-8).

Kao kršćani, i mi moramo donijeti odluku da odustanemo od svjetovnih ambicija i upotrijebimo svoje talente i financije da vršimo Božju volju. Naše krštenje je vanjski prikaz stanja našeg srca. Nismo savršeni jer još uvijek imamo svoje staro tijelo, meso, koje je u ratu s našim novim stvorenjem. „A oni koji pripadaju Kristu Isusu razapeli su tijelo s njegovim strastima i željama” (Galaćanima 5:24).

— Br. Ray Charlton

Od Izlaska do Spomen Dana

„I vidio sam kako u sredini — gdje je bilo prijestolje ... stoji janje” (Otkrivenje 5:6).

Prvo pashalno janje oslobodilo je Izraelove prvorodence od smrti koji su bili pod zaštitom njegove krvi, a na kraju i cijeli Izrael. Naknadne Pashe bile su godišnji spomen na tu prvu Pashu, u znak sjećanja na izbavljenje cijelog Izraela (kao i pomiješanog mnoštva).

Pashalno janje u Egiptu bilo je slika (alegorija) Isusa Krista, koji je "okusio smrt za svakog čovjeka." Od tada se svake godine okupljamo kako bismo se prisjetili njegove žrtve: "Ovo činite meni na spomen" (Izlazak 12:1-6, Izlazak 12:14, Ponovljeni zakon 16:1-6, Hebrejima 2:9, Rimljanima 5:18-19, Luka 22:19, 1. Korinćanima 11:24-25).

Izlazak i Božanski Plan

Izlazak ima veće značenje za današnjeg čitatelja. Psalmi podsjećaju na pošasti u Egiptu i Božje izbavljenje preko mora (Psalmi 105:26-37, 136:10-15). Otkrivenje 11:6 prorokuje da je prva egipatska pošast — voda se pretvorila u krv — predstavljala događaj dugo nakon izlaska iz Egipta. Poglavlja 15-16 postavljaju antitipskih sedam posljednjih zala nakon otvaranja Hrama što je bio početak uskrsnuća svetaca nakon Kristova povratka.

Apostol Pavao opisao je Mojsijevo vođenje Izraela preko mora kao krštenje naroda "u Mojsija." Zatim izjavljuje da je to bio tip (alegorija, primjer, pralik) stvari koje dolaze. "One su bile napisane nama za opomenu onima kojima dolaze krajevi [dovršetak] vjekova" (1. Korinćanima 10:1-2, 11 ASV).

Ukratko, Mojsijev dolazak u Egipat oslikava Isusa i njegov Prvi dolazak. Egipat oslikava ovaj sadašnji zli svijet, dok deset pošasti počinje s Isusovim prvim dolaskom i završava tijekom njegovog drugog dolaska. Klanje pashalnog janjeta odgovara žrtvi pravog Jaganjca Božjeg, Isusa Krista. Oslobodenje izraelskih prvorodenih označava izbavljenje crkve prvorodenih tijekom Kristovog drugog dolaska, dok smrt egipatskih prvorodenih odgovara međusobnom uništenju vladara na kraju ovog doba. Sedmodnevni blagdan Pashe počinje u stvarnosti izbavljenjem svijeta uskrsnućem u tisućgodišnjem Kraljevstvu Kristovu. (Sažeto u "Studijama Svetog Pisma," Svezak 6, Novo stvorenje, prve tri stranice Studija 11, "Pasha Novog Stvorenja.")

Deset pošasti podijeljeno je u dvije skupine: prve tri zadaje samo Aron i padaju i na Egipćane i na Izraelce. Mojsije upravlja sa posljednjih sedam, a Jehova dijeli svoj narod i faraonov narod. Deset pošasti obuhvaćaju Evandeosko doba. Kada Mojsije preuzme dominantnu ulogu tijekom sedam posljednjih pošasti, on simbolizira Krista pri njegovom povratku koji preuzima dominantnu ulogu u pošastima protiv ovog sadašnjeg zlog svijeta.¹ U isto vrijeme, Jehova Bog odvaja svoj narod pozivajući svoj narod iz Babilon, "Izidi, narode moj, iz njega, da ne budete sudionici u njegovim grijesima i da ne primite od njegovih zala" (Otkrivenje 18:1-4).

Što bi prve tri pošasti mogle predstavljati? Svaka bi trebala predstavljati nešto između Kristovog prvog i drugog dolaska, nešto što bi trebalo naštetiti svjetovnom poretku, a opet ne osloboditi vjerne kršćane od progona. Ovaj pisac sugerira da su prve tri pošasti bile pad Rimskog Carstva, Reformacija i Francuska revolucija.

Nakon što je Izrael izbavljen iz egipatskog ropstva, slavili su sedmodnevni Blagdan beskvasnih kruhova koji je bio podijeljen u tri dijela. (1) Prva tri dana Mojsije je odveo Izrael na rub pustinje (pustare) i na rub mora. (2) Četvrtog dana faraon i njegova naoružana vojska ponovno su prijetili Izraelu, ali je Mojsije (prema Božjoj uputi) razdvojio more da ga Izraelci sigurno prijeđu. Faraon i njegova vojska pokušali su prijeći, ali su zaglavljani i uništeni (Izlazak 14:1-28). (3) Izrael je tada putovao tri dana pustinjom kako bi ispunio svoju izvornu misiju

Pashalno janje

i prinio žrtvu Jehovi svom Bogu (Izlazak 7:2, 16, 8:20, 27).

Prva tri dana Blagdana beskvasnih kruhova Izrael više nije bio pod utjecajem faraona i kvasca pokvarenosti. Ovo može simbolizirati tisućugodišnje Kristovo kraljevstvo. Susret s faraonom i njegovom vojskom simbolizira Sotonu koji je pušten na malo vremena - kratko vrijeme - za posljednji pokušaj da uništi Božji narod. Ali Sotona i njegova vojska konačno su uništeni u Drugoj smrti (Otkrivenje 20:7-10). Posljednja tri dana Blagdana zatim simboliziraju savršena doba vječnosti - doba vjekova (obično prevedeno "uvijek vjekova"), kada će cijeli savršeni svijet zauvijek služiti Jehovi Bogu.

Dakle, Pashalno Janje i sljedeći Blagdan beskvasnih kruhova pokazuju nam da će Božanski plan vjekova dovesti svijet čovječanstva u sklad s Bogom zauvijek.

Izlazak se Usredotočuje na Pashalnog Jaganjca

Biblijski izvještaj o desetoj i posljednjoj pošasti dat je detaljnije od bilo koje druge pošasti (Izlazak 11-12). Njegovo je pashalno janje trebalo biti muško bez mane. Isus je "Janje Božje" (Ivan 1:29, Otkrivenje 5:5-6), "svet, nedužan, neokaljan, odvojen od grešnika" (Hebrejima 7:26). To je žrtva našeg pashalnog Jaganjca koja će osloboditi ne samo vjernu Crkvu od smrti, nego i cijeli svijet.

Janje je trebalo biti pečeno: "Nemojte ga jesti sirovo, niti kuhano na vodi, nego pečeno na vatri." Isus se nije libio pune žrtve svog života, ni tijekom svoje službe ni na križu.

Jedenje pashalnog janjeta trebalo je pratiti "beskvasni kruh" i "gorko bilje" (Izlazak 12:8). Potpuno posvećeni kršćanin mora prisvojiti samo neiskvarena učenja. Ona dolaze iz Biblije koja je Božja riječ. Opisuju dobrovoljnu žrtvu Isusa Krista kao "otkupninu za sve," kojom je on "okusio smrt za svakog čovjeka." Po njemu će "Bog otrti svaku suzu s očiju njihovih; i smrti više neće biti" (1. Timoteju 2:6, Hebrejima 2:9, Otkrivenje 21:3-4).

"S gorkim travama neka ga jedu" (Izlazak 12:8). Isus je rekao: "Sjetite se ... da sam vam rekao: Sluga nije veći od svoga gospodara. Ako su mene progonili, i vas će progoniti" (Ivan 15:20). Ne smijemo se uzdržavati od gorkih iskustava s kojima se susrećemo ako proizlaze iz vjernog slijeđenja primjera našega Gospodina.

Mojsije pred faraonom

Spomen dan Pashalnog Janjeta

Tipski, ili simbolično, pashalno janje bilo je žarišna točka za izbavljenje cijelog Izraela iz ropstva. Ovaj dan žrtve i izbavljenja nikada se nije smio zaboraviti. "Ovaj dan neka vam bude kao uspomena i svetkujte ga kao blagdan Jehovi: od koljena do koljena svetkujte ga kao vječni blagdan" (Izlazak 12:14). Ova obilježavanja nisu trebala biti ponavljanje Izlaska, već godišnji podsjetnici na Gospodinovo izbavljenje iz ropstva.

Ubijanje izraelskog pashalnog janjeta predstavljalo je žrtvu Isusa Krista, našeg pashalnog janjeta. Njegova će žrtva izbaviti cijeli svijet iz ropstva grijehu i smrti. Slično tome, naš godišnji spomen dan nije ponavljanje Kristove žrtve, već su podsjetnici na Kristovu žrtvu "jednom zauvijek" (Hebrejima 7:27). "Kao što zbog jednog prijestupa dolazi osuda na sve ljude; tako i jednim djelom pravednosti opravdanje života dolazi svim ljudima. Jer kao što su neposluhom jednog čovjeka mnogi postali grešnici, tako će i poslušnošću jednoga mnogi postati pravedni" (Rimljanima 5:18-19 RVIC). "Ovo činite meni na spomen" (Luka 22:19).

Dan Pashe kod Izlaska

Na malo, ako ikakvih, poteškoća sa Svetim pismom nailazimo ako — U vrijeme Izlaska, 14. Nisan je započinjao izlaskom sunca. Pashalno se janje klalo, peklo i jelo, sve tijekom sumraka, "između dvije večeri" (Izlazak 12:6, Brojevi 9:3, 5, 11, Ponovljeni zakon 16:6). Izraelci nisu smjeli napuštati svoje kuće do jutra (Izlazak 15:22). Trebali su biti spremni za polazak u zoru, na hitan zahtjev faraona i drugih Egipćana (Izlazak 12:11, 30-33), što je bilo 15. nisana nakon izlaska sunca (Brojevi

33:2). Zabrana kvasca započela je klanjem i jedenjem pashalnog janjeta i kruha, na zalasku sunca 14. (sredina 14.), a nastavila se tijekom dana od 15. do 20. i završila na zalasku sunca (sredina 20.); ovo je bio sedmodnevni Blagdan beskvasnih kruhova (Izlazak 12:18).

Ovo objašnjenje ovisi o pretpostavci da se u Egiptu (i barem godinu dana kasnije) dan računao kao početak izlaska sunca. Postoji potpora za ovo u Svetom pismu (Postanak 19:34, gdje se "jučer" razlikuje od "sutra"; čak i u Mateju 28:1 KJV i ASV, Marku 11:11-12, Djelima 4:3, Levitskom zakoniku 23: 32), i u arheologiji (Richard A. Parker, "The Calendars of Ancient Egypt," *Studies in Ancient Oriental Civilization* 26, 1950. stranica 10).

Da "između dvije večeri" znači razdoblje nakon zalaska sunca prvo je prikazano u Izlasku 16:12-13, gdje se prepelice selice penju iz mora u visine Sinaja dok počinje

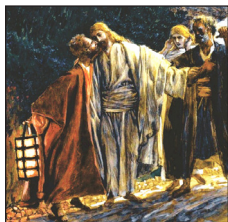
padati tama, "navečer," a Izrael ih zatim jede "između dvije večeri." Da to nije od jedne večeri do druge, nego samo nekoliko sati najviše, pokazuje Izlazak 30:7-8, gdje su svjetiljke Tabernakula u Svetinji trebale biti uređene ujutro i upaljene "između dvije večeri," odnosno kada se smrači, pa je potrebno njihovo svjetlo. U kasnijim vremenima došlo je do promjene mjesta za svetkovanje Pashe (po zapovijedi, Ponovljeni zakon 16:6). Možda je također došlo do promjena u satima (vjerojatnije iz praktičnih razloga).

— *Br. James Parkinson*

(1) Četrdeset godina kasnije, Jošua je marširao sa svećenicima oko Jerihona sedam dana i sedam puta posljednjeg dana. Evandeosko doba često se prikazuje podijeljeno u sedam vremenskih razdoblja ("posljednjih dana"), dok sedam vremena posljednjeg dana implicira da sedam posljednjih pošasti obuhvaćaju "posljednji dan" Evandeoskog doba — njegovu žetvu.

Hitar Obrok i Brzi Izlazak

„Krist, naša pasha, žrtvovan je za nas” (1. Korinćanima 5:7).

Temeljno pitanje o Pashi vrti se oko pet biblijskih redaka i tri proizašle pretpostavke: „Čuvajte [pashalno janje] do četrnaestog dana istog mjeseca; a cijela zajednica izraelske zajednice neka ga zakolje između dvije večeri ... I meso će jesti te noći” (Izlazak 12:6-8).

„Jedite ga opasanih bokova, sa sandalama na nogama i sa štapom u ruci. Jedite ga žurno. To je Pasha koju trebate slaviti u čast Jehovi” (Izlazak 12:11)

„Zakoljite pashu ... i nitko od vas neka ne izlazi s vrata svoje kuće do jutra” (Izlazak 12:21, 22).

„Egipćani su počeli požurivati narod da što prije ode iz zemlje. Govorili su im: „Odlazite, inače ćemo svi pomrijeti” (Izlazak 12:33).

„Krenuli su iz Ramezesa petnaestog dana prvog mjeseca. Dan poslije Pashe Izraelci su se odvažno zaputili odande naočigled svih Egipćana. Za to vrijeme Egipćani su pokapali sve svoje prvorođence koje je Jehova pobio, jer je Jehova izvršio presudu nad egipatskim bogovima. Dakle, Izraelci su otišli iz Ramezesa i utaborili se u Sukotu” (Brojevi 33:3-5).

Ako bi dan počeo sa zalaskom sunca, pashalno janje se zaklalo nakon zalaska sunca, a Izraelci moraju žurno otići nakon izlaska sunca, kako se onda odlazak može računati dan kasnije od klanja pashalnog janjeta?

Računanje Dana

Računanje početka dana mijenjalo se s vremena na vrijeme i od mjesta do mjesta kroz drevnu povijest. Do prvog stoljeća nove ere, što je doba Novog zavjeta, Plinije kaže: „Babilonci računaju razdoblje između dva izlaska sunca, Atenjani između dva zalaska sunca, Umbri [središnja Italija] od podneva do podneva, obični ljudi posvuda od zore do mraka, rimski svećenici i vlasti koje su određivale službeni dan, a također i Egipćani i Hiparh, razdoblje od ponoći do ponoći.” U starija vremena Babilonci su računali po zalasku, a Egipćani po izlasku.

Ako bi se Postanak 1 tumačio kao dan od 24 sata, on bi počinjao

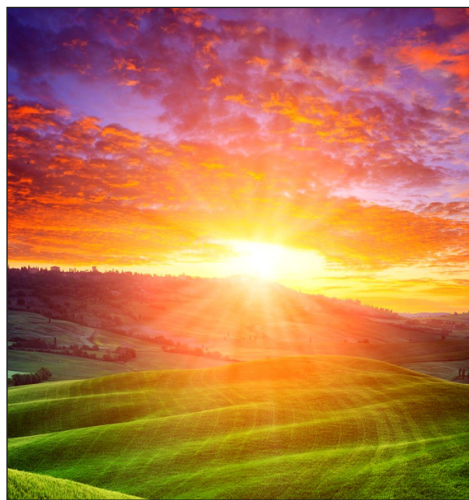
u podne. Redak 5 kaže: „Bila je večer i jutro - dan prvi.” Nasuprot tome, Postanak 19:34 pokazuje da je svjetlo „sutrada” nakon noći - računanje izlaska sunca. „Sljedeći dan” nakon noći u Brojevima 11:32 i 33:3 također implicira da je dan tada počeo s izlaskom sunca. Jedini novozavjetni tekst koji nepogrešivo definira početak dana je Matej 28:1, „Nakon subote, u svanuće prvog dana u tjednu,” koji je iznenađujuće u skladu samo s računanjem po izlasku sunca.

Ako se u vrijeme egzodusa dan još uvijek računao kao početak izlaska sunca, što je očito tada bila egipatska praksa, bilo bi nepotrebno predložiti dodatni dan odgode u odlasku Izraelaca. Takvo bi računanje podjednako uključilo klanje pashalnog janjeta poslijepodne ili navečer, budući da bi oboje bilo na isti kalendarski dan. Rješenje ovog posljednjeg pitanja ovisi isključivo o značenju izraza “između dvije večeri.”

“Između Dvije Večeri”

Hebrejski izraz beyn ha gharbayim nije ni jednina ni množina, već dualan (za stvari koje dolaze u paru) i stoga znači “između dvije večeri.” Izraz se koristi jedan-aest puta: Izlazak 12:6, 16:12, 29:39, 41, 30:8, Levitski zakonik 23:5, Brojevi 9:3, 5, 11, 28:4, 8. U Izlasku 29: 39-41 i Brojevi 28:4-8 stalni prinos dva janjeta je jedno ujutro, a drugo između dvije večeri; ova razlika suprotstavlja dva doba dana, tako da “između dvije večeri” ne može jednostavno biti između jednog zalaska sunca i sljedećeg zalaska sunca. Slično u Izlasku 30:7, 8, veliki svećenik Aron trebao je pripremiti svjetiljke ujutro i upaliti svjetiljke između dvije večeri (vjerojatno zato što je sunčeva svjetlost ili slabila ili nestala).

Ovaj izraz je dalje pročišćen u Izlasku 16:12-13, „Između dvije večeri ćete jesti mesa i ujutro se nasititi kruha. Tada ćete znati da sam ja Jehova, vaš Bog.” I tako su se uvečer pojavile prepelice i prekrile tabor.” U proljeće bi migratorna vrsta prepelica letjela na sjever u velikom broju i dizala bi se u visinu kako bi stigla do pustinje Sin, gdje su bili Izraelci; ptice selice naseljavaju se pred zalazak sunca, odnosno sumrak (nakon čega bi i let i naseljavanje bili

Jutarnji izlazak sunca

Jutarnji prinos

opasniji). Stoga ova dva retka zahtijevaju da “između dvije večeri” znači ograničeno razdoblje nakon zalaska sunca.

Za razliku od misli farizeja o 15:00 sati poslijepodne, Finegan kaže: “Međutim, saduceji i Samarićani smatrali su da se samo klanje janjeta moralo dogoditi između zalaska sunca i mraka. Čini se da se Knjiga jubileja slaže s tim kada o pashalnom janjetu kaže: ‘Nije ga dopušteno zaklati u bilo koje vrijeme svjetla, nego u razdoblju koje graniči s večeri, i neka ga jedu u vrijeme večeri do trećeg dijela noći’ (49:12). Onkelosov Targum također je ‘između dvije večeri’ u Izlasku 12:6 preveo kao ‘između dva sunca,’ a to je zatim objašnjeno kao vrijeme između zalaska sunca i izlaska zvijezda.” Stoga je odgovarajući sinonim “sumrak” (od anglosaksonske riječi “two + l  ht” za “dva svjetla”). Jewish Publication Society (1917.) i David H. Stern (hebrejski kršćanin) nazivaju ga “sumrak.”

Blagdan u Egiptu opisan je u Izlasku 12:18, koji doslovno kaže: „Od večeri četrnaestog dana prvog mjeseca pa sve do večeri dvadeset prvog dana tog mjeseca jedite beskvasni kruh.” (Ova je formulacija donekle usporedna s onom iz Levitskog zakonika 23:32.) Jeli su beskvasni kruh 14. Budući da se dan tada računao od izlaska sunca, događaji i poslijepodne i večer računali su se 14. Promjena u računanje zalaska sunca kasnije bi uzrokovala da se večernji događaji računaju 15.

U Źurbi

Izrael je trebao jesti Pashu u Źurbi - potpuno odjeven, sa štapom u ruci i cipelama na nogama - spreman za polazak u cik zore. Ali zar Sveto pismo ne kaže: “U mjesecu abibu Jehova, Bog tvoj, noću te izvede iz Egipta” (Ponovljeni zakon 16:1)? Sugerira li to da je Izrael otišao prije izlaska sunca? Ne. Opisuje BoŹji dio, a ne ljudski. „U ponoć je Jehova pogubio sve prvorođence u Egip-

tu, od prvorođenca faraona koji je sjedio na prijestolju do prvorođenca zatvorenika u zatvoru, a pobio je i sve prvorođene od životinja” (Izlazak 12:29). Samo su Mojsije i Aron napuštali svoje kuće noću (Izlazak 12:31), i to po faraonovoj zapovijedi. Ţovjekov dio započeo je izlaskom sunca - stvarnim odlaskom - koji nije bio čudesan zbog pashalnog čuda koje mu je prethodilo.

Ali zar ne bi bio potreban jedan dan da se svi ljudi okupe u Ramzesu (Hatvaret, Avaris) prije polaska iz Egipta? Ne. Nije rećeno da su se utaborili u Ramzesu, već da su krenuli iz Ramzesa u prvo logorovanje u Sukotu (Izlazak 12:37). Egipćani su se smrtno bojali dopustiti bilo kojem Izraelcu da ostane, ili čak odgoditi: „Egipćani su počeli požurivati narod da što prije ode iz zemlje. Govorili su im: “Odlazite, inaće ćemo svi pomrijeti!” Tako je narod ponio tijesto u kojem nije bilo kvasca. Posude u kojima se mijesi kruh umotali su u odjeću i ponijeli na ramenima. Izraelci su učinili kao što im je Mojsije rekao te su zatraŹili od Egipćana predmete od srebra i zlata te odjeću. Jehova je dao da narod stekne naklonost Egipćana, pa su im oni dali što su traŹili. Tako su oplijenili Egipćane” (Izlazak 12:33-36). Stoga je bilo kakvo odgađanje malo vjerojatno. Ţtoviše, odlazak se dogodio na dan kada su Egipćani pokapali svoje mrtve - samo šest do osamnaest sati nakon što je umrlo njihovo prvorođence - što je javnozdravstvena mjera (Brojevi 33:4, NASB).

Izrael je otišao iz grada Hatwareta (grćki, Avaris, kasnije nazvan Ramzes, blizu današnjeg Faqusa) u zemlji Gošen 15. Nisana “sutradan nakon Pashe” (Brojevi 33:3). Prema tome, čini se da je pashalni obrok morao biti pojeđen 14. nisana (prema računanju dana u vrijeme egzodusa), da bi sutradan nakon toga bio 15. nisan. Tada si “izašao iz zemlje Egipta u Źurbi” (Ponovljeni zakon 16:3).

Prvo su se utaborili u Sukotu, nakon prvog dana sedmodnevnog praznika Pashe. Drugi logor u Etamu, u blizini današnje Ismailije (kod Sueskog kanala), bio je samo 48 kilometara istočno-jugoistočno od Hatwareta, glavnog grada Goshen; karavana je vjerojatno krenula sredinom jutra i kretala se najmanje 3 km na sat, što je zahtijevalo možda sedamnaest sati putovanja između dva dana. Treći dan je oćito otišao 29 kilometara prema sjeveru, do drugog ostatka Crvenog mora, gotovo do filistejske ceste koju im je ranije bilo naređeno da ne koriste, što bi predstavljalo još oko deset sati putovanja. Prelazak Crvenog mora mogao je trajati do pet sati, nakon čega je uslijedila zahvalna pjesma izbaavljenja, koja je obuhvaćala četvrti dan. Preostala tri dana blagdana Pashe čine tri dana putovanja u pustinju, na koju su bili pozvani od početka (Izlazak 3:18).

Za kršćane, razdoblje pošasti predoćava sadašnji li svijet (svijet u kojem prevladava zlo), dok smrt egipatskih

Okupljanje u Jeruzalemu za vrijeme Pashe

prvorođenaca simbolizira Armagedon, tijekom kojeg se svijet samouništava (Mutual Assured Destruction ili MAD). Žrtva pashalnog janjeta neposredno prije posljednje pošasti podsjeća nas da je Kristova žrtva preduvjet za oslobođenje cijelog svijeta od grijeha, bolesti, tuge i smrti. Prva tri dana blagdana, kada je Izrael izašao iz utjecaja faraona, prikazuju tisućugodišnje Kristovo kraljevstvo, kada je Sotona vezan, a ljudi se uče pravednosti. Gospodnji narod koji je prešao more i vidio kako se faraon i njegova vojska utapaju pokazuje malo vremena u kojem će Sotona biti pušten i zatim uništen. Blagdani od petog do sedmog nagovještavaju doba vječnosti, jer će čovječanstvo biti usavršeno. Sveto okupljanje prvog dana nedvojbeno označava radost zbog uskrsnuća mrtvih u svijetu, a posljednjeg dana savršeni svijet kada će “vječna radost biti nad njihovim glavama” (Izaija 35:10, vidi također “Studije Svetog Pisma,” svezak 6, stranice 457-459).

Promjene Nakon Egzodusa

Za svetkovanje Pashe nakon Izlaska uvedene su dvije značajne promjene, jedna po zapovijedi, a druga iz praktičnih razloga. U četrdesetoj godini nakon Izlaska Mojsije je zapovjedio: „Ne smijete prinijeti pashalnu žrtvu u bilo kojem od gradova koje vam daje Jehova, vaš Bog, nego je trebate prinijeti na mjestu koje Jehova, vaš Bog, izabere da se ondje slavi njegovo ime. Prinesite pashalnu žrtvu uvečer, čim zađe sunce, na dan kad ste izašli iz Egipta” (Ponovljeni zakon 16:5, 6). Kada su jednom ušli u Obećanu zemlju, cijeli je Izrael trebao ot-

putovati u Tabernakul, ili kasnije u Hram u Jeruzalemu, na svetkovanje Pashe; kućna slavlja više nisu smjela biti dopuštena.

Pashalni priljev putnika u Tabernakul stvorio je logistički problem: Kako ljudi dolaze u Tabernakul “između dvije večeri” i nakon toga dolaze do prenoćišta, osobito obitelji s malom djecom? Navodno je to riješeno tako da se klanje janjadi pomaknulo za nekoliko sati. (S izlaskom sunca, žrtva bi se i dalje računala 14. nisanom.) Na taj način je kasnije trebalo uskladiti žrtvu predodžbenog janjeta sa pomirbenom žrtvom Isusa Krista, čija je prva bila praslika: „Naime, Krist, naša pashalna žrtva, već je žrtvovan” (1. Korinćanima 5:7).

Shema Izlaska

Da biste vidjeli posljedice dana Izlaska koje počinju izlaskom sunca, predlaže se prikaz u nastavku.

Ako se u kasnijim vremenima početak dana mijenjao prema zalasku sunca, takva je promjena očito kasnije otvorila put za klanje janjadi u isto vrijeme kada je Isus Krist umro.

Ako se promjena u računanju početka dana čini teškim konceptom, uzmite u obzir da je kalendar promijenio Gospodin kako bi sedmi mjesec postao prvi mjesec (Izlazak 12:1, 2), tako da čak i danas židovska Nova godina počinje sedmim mjesecom. Isto tako, Kristov povratak da uskrisi usnule svece započinje novi “dan” u nebeskoj fazi kraljevstva mnogo prije nego što “dan” Kristove vladavine započne u zemaljskoj fazi kraljevstva.

Nesigurnosti kalendara čak i danas uzrokuju da Židovi u rasijanju svetkuju dva pashalna sedera, na svaki od prva dva dana blagdana Pashe. (To je vrijeme najprikladnije u Babilonu i drugim zemljama istočno od Izraela još od kad je kalendar Hillela II. započeo u četvrtom stoljeću.)

Promjena u Dan Zalaska Sunca

Da biste vidjeli učinak promjene računanja dana prema zalasku sunca, predložimo dijagram u nastavku za godinu Kristove žrtve (33. travnja 33. godine).

Pashalni obrok, koji se u Egiptu povezivao s noći 14. nisanom, sada je povezan s 15. nisanom. Kako bi se održalo žrtvovanje pashalnog janjeta 14. nisanom, odgođeno je do sredine poslijepodneva, blizu zatvaranja 14., samo nekoliko sati prije glavnog pashalnog obroka. Na taj je način Krist mogao uspostaviti svoj Spomen u isto vrijeme 14. kada su pashalna janjad u Egiptu bila zaklana i pojedena. I na taj način, Krist je mogao žrtveno umrijeti u isto vrijeme kada je Izrael trenutno žrtvovao predodžbene pashalne janjce.

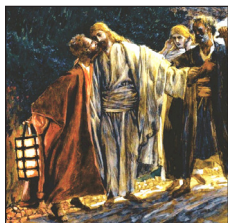
— Br. James Parkinson

IZLAZAK
<p>14. Nisan — DAN / NOĆ Mojsije daje upute starješinama Uklonite kvasac do zalaska sunca.</p> <p>Janjetina od ~6:00 do 19:00 sati. Večera pripravljena i pojedena na brzinu. Posljednja pošast, ali Izraelovi prvorodenci su pošteđeni. Ostanite u kućama do izlaska sunca.</p>
<p>15. Nisan — DAN / NOĆ Dobili plaću i oplijenili Egipćane u zoru. Napustili Egipat ubrzo nakon izlaska sunca. Prvi dan blagdana Pashe.</p> <p>Utaborite se u Sukotu. Druga noć blagdana Pashe.</p>
<p>16. Nisan — DAN / NOĆ Putovanje do ruba pustinje. Utaborite se u Etamu.</p>
<p>17. Nisan — DAN / NOĆ Okreni se i idi (na sjever?). Utaborite se u Pi-hahirothu između Kula i Baala sa Sjevera.</p>

33 AD PASHA
<p>13 Četvrtak — DAN Učenici su zamoljeni da pripreme Pashu.</p>
<p>14 Petak — NOĆ / DAN Posljednja večera. Uspostavljen Spomen dan. Getsemani, lažno suđenje pred Velikim vijećem. (Dan Pashe, ali ne i blagdan.) Krist raspjet ~11:30 ujutro, umro ~2:30 popodne. Pashalna janjad zaklana 14:30-15:00. Uklonite sav kvasac do zalaska sunca.</p>
<p>15 Subota — NOĆ / DAN U Izraelu se jede predodžbeni obrok za Pashu. Prva noć praznika Pashe. Započinje Sveti Saziv. Prvi dan blagdana Pashe.</p>
<p>16 Nedjelja — NOĆ / DAN Druga noć blagdana Pashe. Krist je uskrsnuo (možda nekoliko minuta nakon izlaska sunca). Izrael nudi prvine (ječam, lan).</p>
<p>17 Ponedjeljak — NOĆ Treća noć blagdana Pashe.</p>

Izraelsko Slavlje Pashe

*„I neka ti to bude kao znak na ruci i kao spomen na čelu kako bi tvoja usta govorila o Jehovinom zakonu. Jer te Jehova svojom moćnom rukom izveo iz Egipta. Izvršavaj ovu odredbu iz godine u godinu u propisano vrijeme”
(Izlazak 13:9, 10, Sveto pismo prijevod Novi Svijet, osim ako nije drugačije navedeno).*

Stari zavjet detaljno opisuje šest specifičnih izvještaja o Pashi i njezinim budućim slavljinama, dok se drugi samo kratko spominju.

(1) Prelazak prvorodenih Izraelaca dok su bili zarobljeni u Egiptu. Kad su jeli janjetinu prije svog putovanja iz Egipta, primili su naredbu da svetkuju Pashu „kroz naraštaje svoje” (Izlazak, 12. poglavlje).

(2) U Sinajskoj pustinji s Mojsijem (Brojevi, 9. poglavlje).

(3) Kada su s Jošuaom stigli u Obećanu zemlju u Gilgalu (Jošua 5. poglavlje).

(4) Za vrijeme vladavine judejskog kralja Ezekije (2. Ljetopisa, 30. poglavlje).

(5) Za vrijeme vladavine kralja Jošije (2. Ljetopisa 35).

(6) Ezrin povratak u Izrael iz babilonskog izgnanstva i obnova Salomonova hrama (Ezra, 6. poglavlje).

Jošua ulazi u obećanu zemlju

Egipat i Pustinja

Prva Pasha opisana je u Izlasku 12 i o njoj se detaljno govori u drugim člancima u ovom broju. Dok su bili u Pustinji Sin, moramo pretpostaviti da su Izraelci svake godine slavili Pashu. Brojevi 9:1-5 je drugo spominjanje toga, kada je "Gospodin govorio Mojsiju u sinajskoj pustinji, u prvom mjesecu druge godine nakon što su izašli iz zemlje egipatske." Rekao je Mojsiju da svetkuje Pashu "u određeno vrijeme," "prvog mjeseca, četrnaestog dana u mjesecu, (između) večeri." Međutim, bilo je onih "koji su bili nečisti dodirivanjem mrtvog tijela čovjeka, pa nisu mogli svetkovati Pashu toga dana." Bog je uputio Mojsija u Brojevima 9:10-11: „Ako se tko od vas ili od vaših potomaka onečisti dodirnuvši mrtvacu ili ako bude na dalekom putu, neka ipak pripremi pashalnu žrtvu Jehovi. Neka je pripremi četrnaestog dana drugog mjeseca, u suton” (Brojevi 9:10-11). Kazna za propuštanje Pashe bila je stroga - "ta će osoba biti istrijebljena iz svog naroda jer nije prinijela Gospodinovu žrtvu u određeno vrijeme” (redak 13). Neki sugeriraju da je "odsječen od svog naroda" značilo izgnanstvo.

Jošua i Obećana Zemlja

Nakon što se Izrael naselio u zemlji, Gospodin će izabrati mjesto proslave Pashe, koje će na kraju biti Jeruzalem. „Ne smijete prinijeti pashalnu žrtvu u bilo kojem od gradova koje vam daje Jehova, vaš Bog, nego je trebete prinijeti na mjestu koje Jehova, vaš Bog, izabere da se ondje slavi njegovo ime” (Ponovljeni zakon 16:5,6). Ovdje je počeo zahtjev da se ide u Jeruzalem kako bi se svetkovao blagdan, koji se nastavio čak do Isusovih dana.

Treći specifični opis slavljenja Pashe zabilježen je u Jošui 5. Čini se da oni koji su rođeni u pustinji nisu bili obrezani jer Izrael "nije poslušao glas Gospodnji" kada su se bojali ići u zemlju Kanaan (reci 5-7), odbacujući time Boga. Na kraju njihovih godina lutanja, Bog je zapovjedio Jošui da obreže muškarce rođene u pustinji kako bi "skinuo s njih sramotu Egipatsku." (redak 9). Zatim redak 10 kaže da "Dok su se sinovi Izraelovi utaborili u Gilgalu, svetkovali su Pashu navečer četrnaestog dana u mjesecu na pustim ravninama Jerihona" i jeli su plodove zemlje, „beskvasne pogače i prženo zrnevlje” (redak 11). Dan nakon što su jeli iz kanaanske zemlje, mana koju je dao Gospodin prestala se pojavljivati.

Okupljanje za Pashu u Jošijino vrijeme

Proslave dva dobra Judejska Kralja

Najdetaljniji opis Pashe opisan je u 2. Ljetopisa 30:1-30, za vrijeme vladavine dvadesetpetogodišnjeg kralja Ezekije. Iako je bio sin zlog kralja Ahaza, Ezekija je bio obožavatelj Jehove. Možda Ahazova žena Abija. U obuci Ezekije pomogao mu je prorok Izaija, koji je bio u srodstvu s kraljevskom obitelji. Ezekija je bio dobro pripremljen za uvođenje odgovarajućih reformi u Judu nakon desetljeća idolopoklonstva. Ponovno je otvorio i pripremio Hram dodijelivši Levijevom plemenu da ga očisti. Naredio je svim svećenicima i levitima da se posvete. Prvo, naredio je žrtvu za grijeh ne samo za Judu, već i za "cio Izrael." Ezekija je naredio da se Pasha ponovno inaugurira i propisno svetkuje.

Međutim, Juda prvo mora biti očišćen od kvasca. Ezekija je poslao pisma cijelom Izraelu, uključujući i desetoplemensko kraljevstvo i dvoplemensko kraljevstvo, pozivajući ih da dođu u Dom Gospodnji u Jeruzalemu na proslavu Pashe. Međutim, glasnici poslani u zemlju Efrajima, Manašea i Zebuluna bili su "ismijavani i rugali su im se" (redak 10), sa samo malom skupinom koja je bila spremna za put u Jeruzalem. Ezekija je odlučio slaviti Pashu u drugom mjesecu umjesto u prvom, slijedeći upute iz Brojeva 9:10-11. Ipak, mnogi još uvijek nisu bili ispravno očišćeni, uglavnom iz desetoplemenskog kraljevstva, ali su ipak jeli Pashu. Ezekija se molio za oprost narodu i Jehova se složio: "Gospodin je uslišao Ezekiju i oprostio narodu" (redak 20). Bilo je tako veliko veselje tijekom ovog slavlja da "od Salomonova vremena ... ništa slično nije bilo u Jeruzalemu" (redak 26).

Pasha kralja Jošije

2. Ljetopisa 35 događa se tijekom 18. godine vladavine kralja Jošije. Tome je prethodila intenzivna kampanja protiv idolopoklonstva koja je započela u njegovoj 12. godini. Srušio je žrtvenike Baalu i spalio kosti lažnih svećenika na žrtvenicima. Idole su istukli u prah i razasuli po grobovima onih koji su im žrtvovali. Tako je očistio Judu i Jeruzalem od idolopoklonstva, kao i gradove sjeverno i južno od Judeje (2. Ljetopisa 34:3-7). Prikupljen je novac za obnovu "kuće GOSPODNJE" koja je „bila prepuštena da propadne.”

Nakon što je Jošija očistio zemlju, veliki svećenik Hilkija je "pronašao knjigu zakona u Domu Jehovinu." Jošija ju je pročitao i bio je toliko razalošćen da je razderao svoju odjeću "jer naši očevi nisu držali riječi Gospodnje." Zatim je "sklopio savez pred Gospodinom da će ići za Gospodinom i držati njegovu zapovijed, njegova svjedočanstva i njegove zakone." Ovo Jošijino slavlje Pashe čak je nadmašilo ono koje je slavio njegov pradjed, kralj Ezekija, jer je zabilježeno: „Pasha se nije tako slavila u Izraelu još od vremena proroka Samuela. Nijedan drugi izraelski kralj nije proslavio Pashu kao što su je proslavili Jošija, svećenici, leviti, svi Judejci i Izraelci koji su bili ondje te stanovnici Jeruzalema" (2. Ljetopisa 35:18).

Povratak iz Babilonskog Izgnanstva

Posljednja zabilježena Pasha zabilježena je u Ezri 6:19-21. Dekretom kralja Kira odobren je povratak u zemlju Izrael kako bi se ponovno izgradio Hram. "Četrnaestoga

dana prvoga mjeseca povratnici iz prognaništva svetkovali su Pashu. Jer su se svećenici i leviti zajedno očistili; svi su bili čisti. Tako su zaklali pashalno janje za sve vraćene prognanike, za svoje kolege svećenike i za sebe; jeo ga je narod Izraela koji se vratio iz progonstva.” Redak 17 kaže da je posvećenje obnovljenog hrama bilo za cijeli

Vraćajući se iz Babilona

narod (“kao žrtva za grijeh za sav Izrael ... prema broju plemena Izraelovih”). Tako je Izrael ponovno bio ujedinjen. Narod Izraela “odvojio se od nečistoća naroda zemlje kako bi služio GOSPODINU” (r. 21).

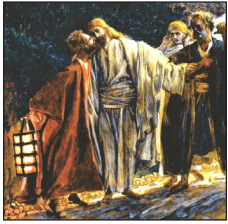
Važnost Pashe za Kršćanina

Pavao daje razlog zašto se kršćani sjećaju Pashe u 1. Korinćanima 5:7: „Naime, Krist, naša pashalna žrtva, već je žrtvovan. Zato svetujemo blagdan.” U ovdje razmotrenim primjerima, čišćenje zemlje od idolopoklonstva prije proslave Pashe može se usporediti s duhovnim Izraelom koji se čisti od svjetovnih utjecaja. Tako Pavao piše: „Voljena braćo, budući da imamo ta obećanja, očistimo se od svake prljavštine tijela i duha i trudimo se usavršavati svoju svetost bojeći se Boga” (2. Korinćanima 7:1). Uključivanje obje kuće Izraela (Jude i bivšeg desetoplemenskog kraljevstva) u Jošijinu Pashu trebalo bi nas potaknuti da uključimo svu braću “koja se uzdaju u dragocjenu krv Kristovu kao žrtvu za grijeha i one koji su se posvetili Gospodinu i Njegovoj službi” za sudjelovanje u godišnjoj Spomen -svečanosti smrti našega Gospodina.

— *Br. Jeff Earl*

10. Nisan

„Desetog dana ovog mjeseca neka svaki od vas uzme janje...jedno janje po domu” (Izlazak 12:3).

Isus je, kao što svi kršćani znaju, bio “Božje janje” (Ivan 1:29, 36). Bog ga je unaprijed znao kao otkupitelja čovječanstva, “Janje zaklano od postanka svijeta” (Otkrivenje 13:8). Isus će umrijeti tisućama godina nakon Adama. Ponekad u Svetom pismu “dan” predstavlja tisuću godina (Psalmi 90:4). Možda se činjenica da je Isusa odabrao Bog da bude otkupitelj čovječanstva davno prije nego što je došao na zemlju odražava u odabiru Pashe 10. Nisana, nekoliko dana prije nego što je trebala biti prinesena.

U praktičnom smislu, odabir nježnog janjeta danima prije Pashe težio bi tome da se malo janje zavoli u obitelji za koju je odabrano. Isus je također bio drag onima koji su ga poznavali i slijedili, što je njegovu nužnu smrt za otkupljenje svih učinilo još traumatičnijom.

Isus Pomazan od Marije

Općenito se priznaje da je Isus umro 14. Nisana, istog dana određenog za prinošenje pashalnog janjeta u Izraelu. Isus je također umro u petak, a neuobičajeno je da 14. Nisan pada u petak — to je jedan od načina da se godina 33. nove ere identificira kao godina Isusove smrti.

Dan koji se u Evanđeljima naziva "Pasha" obično se odnosi na 15. dan, dan kada će Izraelci jesti janje prineseno 14. dana u njihovim domovima navečer s početkom 15. dana. Tako u Ivanu 12:1, kada je „šest dana prije Pashe Isus došao u Betaniju gdje je bio Lazar, onaj koji je bio umro," ovo se odnosi na 9. Nisan, šest dana prije 15. Nisana. Međutim, večer ili kraj tog dana kada je Isus stigao, uveo je 10. Nisan. Te večeri „su mu pripremili večeru; i Marta je posluživala, a Lazar je bio jedan od onih koji su s njim bili pri jelu” (Ivan 12:2).

Marija i Marta bi općenito pozdravile Isusa i pružile gostoprimstvo njemu i njegovim učenicima. Ali tim više je to bilo tako u ovom slučaju, jer je nedugo prije, možda nekoliko mjeseci, Isus uskrisio njihova brata iz mrtvih. To je bilo Mariji jako na srcu kada je u sljedećem retku Marija uzela „uzela libru prave nardove, skupocjene pomasti, pomazala Isusu noge i svojom kosom obrisala njegove noge, te se kuća napunila mirisom pomasti” (Ivan 12:3).

Kakav dragocjen trenutak za Isusa. Čak i dragocjeniji nego što su drugi znali. Jer Isus je znao da će za nekoliko dana dati svoj život na golgotskom križu. „Nato je Isus

rekao: Pusti je! Sačuvala je to za dan moga ukopa” (Ivan 12:7). Sa zanimanjem primjećujemo da je Isus tako bio pomazan za svoju bližu smrt 10. Nisana, istog dana kada su odabrani pashalni janjci.

Isus jaše u Jeruzalem

„Sutradan je veliko mnoštvo što je došlo na svetkovinu, kad je čulo da Isus dolazi u Jeruzalem, uzelo palmine grane te mu izašlo u susret i klicalo: “Hosana! ‘Blagoslovljen kralj Izraelov koji dolazi u ime Gospodnje” (Ivan 12:12,13).

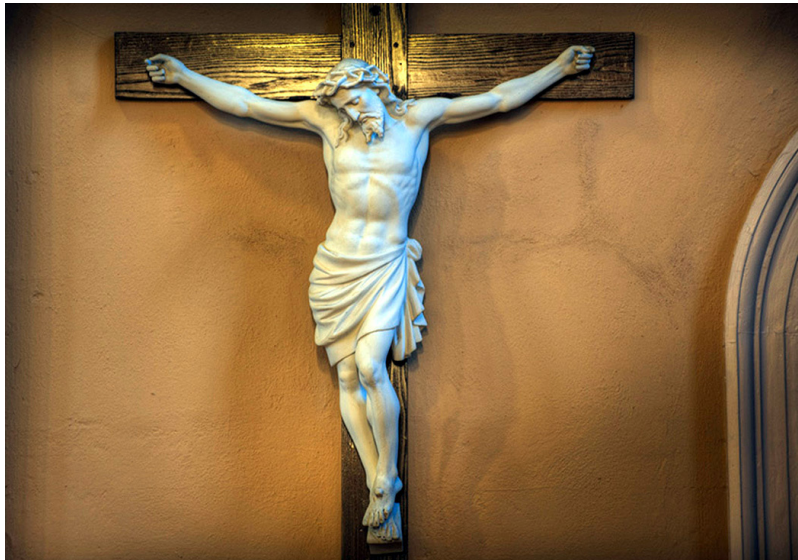
“Sutradan” u ovom slučaju znači sljedeće jutro, ali to je još uvijek bio, brojčano, isti dan, 10. Nisana. Dakle, 10. Nisana bio je dan kada je mnoštvo klicalo Isusu “kralju Izraela.” Ovo je bio dan velikog trijumfa u jednom smislu, izvanredna aklamacija mnoštva Izraelaca. Ali Isus je znao značenje dana, 10. Nisana. Dakle, u ovom danu očitog trijumfa i dodvoravanja, Isus je imao na umu svoju bližu smrt. „Sad mi je duša uznemirena. I što reći? Oče, spasi me od ovoga časa? Ali sam zbog toga došao za ovaj čas” (Ivan 12:27).

Nekoliko redaka kasnije Isus je bio još eksplicitniji. „A ja, kad budem podignut sa zemlje, sve ću privući k sebi. To je govorio naznačujući kakvom će smrću umrijeti” (Ivan 12:32,33).

Riječ Hosana je u nekim aspektima nejasna. Wikipedia kaže: “Hosana je liturgijska riječ u judaizmu i kršćanstvu. U judaizmu se odnosi na vapaj koji izražava

Isus je ušao u Jeruzalem 10. Nisana.

Isus je "podignut" na križ, 14. Nisana.

apel za božansku pomoć. U kršćanstvu se koristi kao uzvik hvale." Usredotočujući se na židovsku upotrebu ove riječi, ako je u njeno značenje ugrađen apel za božanskom pomoći, onda je to bilo vrlo prikladno. Jer ono što oni i cijelo čovječanstvo trebaju od Isusa je otkupljenje koje samo on, opskrbljen od Boga kao naš Otkupitelj, može pružiti.

Riječ Hosana je Strongova 5614, "hebrejskog podrijetla ... oh spasi!" Kako je prikladno da je Bog utjecao da ovaj zahtjev okupljenih Izraelaca bude upućen Isusu, određenom janjetu otkupljenja, točno 10. Nisana.

Jošua Prelazi P@reko Jordana

„Narod je prešao Jordan desetog dana prvog mjeseca i utaborio se u Gilgalu, istočno od Jerihona” (Jošua 4:19).

Izrael koji 40 godina luta pustinjom slika je Evanđeoskog doba, a njihov prelazak preko Jordana slika je otvaranja Kraljevstva. Odvajanje voda kako bi se Izraelu omogućio siguran prolaz u obećanu zemlju slika je "presušivanja" prokletstva, odbačenog otvaranjem Kraljevstva.

Jošua 3:16 opisuje kako je Jordan zaustavljen. „Voda koja je tekla odozgo zaustavila se. Podignula se poput zida jako daleko odande, kod Adama, grada pored Saretana. A voda koja je tekla prema moru Arabi, prema Slanom moru, sasvim je otekla. Voda je prestala teći, a narod je prešao rijeku na mjestu nasuprot Jerihonu.” Drugim riječima, to je očito bilo klizište s uzvodne planinske padine koje je uzrokovalo zaustavljanje toka, omogućivši Izraelcima nizvodno da sigurno prijeđu.

Obratite pažnju na mjesto gdje su vode začepljene – "Adam." Naravno, iz ovoga se sjećamo da je prokletstvo nametnuto čovječanstvu izvorno došlo od Adamovog

prijestupa, a kada se krv otkupljenja primijeni na početku Kraljevstva, prokletstvo nametnuto čovječanstvu će biti skinuto.

Kada se prokletstvo ukloni, prvi na zemlji koji će se vratiti iz mrtvih očito će biti Drevni Dostojnici. Ovi će se vratiti u Izrael - barem neki od njih - u vrijeme kada se Izrael nađe u dubokoj opasnosti od konačnog napada nacija na njih. Mihej 5:5 često se spominje u vezi s tim. „Kad Asirac [neprijatelj Izraela] dođe u našu zemlju: i kada bude kročio u naše dvore, tada ćemo podići protiv njega sedam pastira i osam glavnih [margina, knezova] ljudi.”

Izraz pastiri ovdje je idiom za kraljeve, jer kao što pastir vlada svojim stadom, tako i kralj vlada svojim narodom. Ovih kraljeva ima sedam, što ih možda povezuje s crkvom razvijenom u sedam faza Evanđeoskog doba.

Osam knezova predstavljaju Drevne Dostojnike, one koji će postati "kneževima po svoj zemlji" (Psalmi 45:16). Možda ih je osam, jer se pojavljuju na početku Kraljevstva, nakon sedam stupnjeva crkve.

Očito će Drevni Dostojnici usmjeriti pozornost Izraela na Isusa kao njihovog Mesiju, kada Izrael bude izbačten od svojih neprijatelja na početku doba. Jer Zaharija 12:9,10, govoreći o istom vremenu, pokazuje da će kao posljedica toga što je Bog oslobodio Izrael, oni tada početi prepoznavati svog pravog Mesiju, Isusa. „Nastojat ću uništiti sve narode koji dođu na Jeruzalem. (10) I izlit ću na dom Davidov i na stanovnike jeruzalemske duh milosti i molitve; i gledat će mene koga su proboli” (ASV).

Dakle, ukidanje prokletstva nametnutog Adamu (isušivanje Jordana) i povratak Drevnih Dostojnika da savjetuju Izrael, povezani su s vremenom kada Izrael počinje prepoznavati Mesiju. Izrael je prešao Jordan 10. Nisana, istog dana prema Zakonu kada je Izrael trebao identificirati svoje pashalno janje, koje predstavlja Krista Isusa.

Postoji još jedna veza. Jordanske su vode zaustavljene na mjestu po imenu Adam, u regiji Saretan. Značenje riječi Saretan je "proboden,"¹ povezujući se sa Zaharijom 12:10, kada Izrael gleda "u mene koga su proboli." Kad Izrael gleda u Isusa, koji je umro na križu, to je u Jošui povezano s prelaskom Jordana 10. Nisana.

To će biti početak nacionalnog pokajanja Izraela. Zaharija 12:10-14 izražava dubinu ovog pokajanja. Nakon 2000 godina neuspjeha da cijene svoje antitipsko pashalno janje, njihovo će kajanje biti duboko. Posebno jer je Isus taj koji intervenira kako bi spasio Izrael od njihove krize. To će nužno uključiti određeno vrijeme i duboko restrukturiranje izraelske vjere. U Jošui 5:2-6, ovo opsežno

nacionalno pokajanje simbolizirano je obrezivanjem Izraelaca, praksom koju nisu održavali tijekom prethodnih 40 godina. Kao što Jeremija 4:4 savjetuje: „Obrežite se da biste ugodili Jehovi, obrežite svoje srce, Judejci i stanovnici Jeruzalema.”

Nakon toga, 14. dana u mjesecu, Izraelci pod Jošuuom u potpunosti su počeli svetkovati Pashu. “Sinovi Izraelovi ... svetkovali su Pashu četrnaestoga dana u mjesecu navečer” (Jošua 5:10).

Šest Mjeseci Kasnije

U simbolima i slikama Zakona, proljeće se često odnosi na Evandeosko doba, a jesen se ponekad odnosi na Milenijsko doba. U proljeće godine, sezona Pashe započinjala je 10. nisana, janjad je bila ponuđena 14. nisana, a sedmodnevni blagdan beskvasnog kruha trajao je od 15. do 21. dana. Tih sedam dana predstavljaju Evandeosko doba i naše nastojanje da uklonimo grijeh, kvasac, što je više moguće.

U jesen godine također je postojala posebna prigoda 10. dana, u ovom slučaju 10. tišrija. To je bio Dan pomirenja, koji je do danas ostao najsvetije vrijeme u židovskom kalendaru. Na Dan pomirenja bile su dvije žrtve za grijeh, junac za svećenike i jarac za narod. Međutim, glavni fokus bio je na osiguravanju pomirenja za cijeli Izrael.² U ovom slučaju nije bilo prinošenja 14. Tišrija, ali je postojao sedmodnevni blagdan sjenica od 15. do 21. Tišrija, zaključen posebnim danom na dan 22. Sedmodnevni blagdan sjenica odnosi se na vrijeme kraljevstva za čovječanstvo (Zaharija 14:16).

Možda je u oba slučaja poseban dan 10, pri čemu je deset zemaljski broj, da nas podsjeti da je Isus došao

Jošua i kovčeg prešli su Jordan 10. Nisana.

otkupiti čovječanstvo. Iskupljenje se prvo primjenjuje za one koji su pozvani od čovječanstva da budu nasljednici s Kristom u nebeskoj slavi, tijekom Evandeoskog doba. Nakon toga, u Kraljevstvu, otkupljenje će se primijeniti na ostatak čovječanstva, pozvanog u vječni život i blagoslov na zemlji.

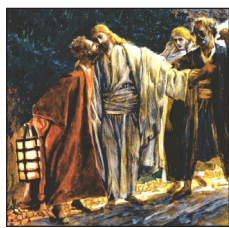
— Br. David Rice

(1) Saretan je Strongov 6891, koji Strong povezuje s 6868, "od neiskorištenog korijena koji znači probiti."

(2) Dakle, u Ezekielu 40:1, koji počinje s devet poglavlja o Tisućgodšnjem kraljevstvu, datum proročanstva bio je 10. dan u mjesecu koji otvara novu godinu, to jest 10. tišri, Dan pomirenja.

Uskrsnuće Isusovo

„Odjednom se dogodio jak potres, jer je Jehovin anđeo sišao s neba, prišao grobu i odvaljao kamen te sjeo na njega” (Matej 28:2, *Sveto pismo prijevod Novi svijet osim ako nije drugačije navedeno*).

Prije nego što je počelo svitati prvi dan u tjednu: „Odjednom se dogodio jak potres, jer je Jehovin anđeo sišao s neba, prišao grobu i odvaljao kamen te sjeo na njega. Blistao je kao munja, a odjeća mu je bila bijela kao snijeg. Kad su ga stražari vidjeli, počeli su se tresti od straha i ukočili su se kao mrtvaci” (Matej 28:2-4). Iako Bog nije trebao otkotrljati kamen da uskrisi Isusa od mrtvih, bilo je potrebno dokazati njegovim učenicima da je uskrsnuo i natjerati stražare da napuste područje kako bi učenici mogli nesmetano posjetiti grob.

Oni koji su čuvali grobnu bili su prvi ljudi koji su išta znali o Isusovom uskrsnuću. Stražari su vidjeli anđela i kamen kako se otkotrljao i osjetili jak potres. Bog je stražarima dao dva svjedoka - ono što su vidjeli i ono što su osjetili. Prizor je bio toliko zadivljujući da su se onesvijestili, a zatim su, nakon što su došli k sebi, pobjegli i “javili glavarima svećeničkim sve što se dogodilo” (Matej 28:11). Bog je židovskim vođama dao posljednju priliku da shvate tko je Isus i prihvate ga.

Kako su židovski vođe odgovorili na ovaj iskaz očevidaca? „A oni su se sastali sa starješinama i posavještovali se s njima, pa su vojnicima dali mnogo srebrnjaka i rekli im: Kažite ovako: ‘Njegovi su učenici došli po noći i ukrali njegovo tijelo dok smo spavali’” (Matej 28:12-13). Ovdje vidimo nepoštenje i tvrdoglavost židovskih vođa. Dvaput je bilo uskrsnuće iz mrtvih povezano s Isusom — Lazar i sada sam Isus. Ipak, židovski vođe nisu vjerovali.

Ovo odbacivanje bilo je proročeno u Abrahamovoj izjavi koja se nalazi u prisposobi o bogatašu i Lazaru. „Ali Abraham je rekao: ‘Imaju Mojsija i Proroke, pa neka njih slušaju [Židovski vođe].’ A on [bogataš] mu je rekao: ‘Oče Abraham, oni ih neće slušati, ali ako k njima dođe netko tko ustane iz mrtvih, pokajat će se.’ On [Abraham] mu je odvratio: ‘Ako ne slušaju Mojsija i Proroke, neće povjerovati ni onome tko ustane iz mrtvih’” (Luka 16:29-31).

Vidimo i korumpiranost nekih stražara. „I vojnici su uzeli srebrnjake i učinili kako im je bilo rečeno. Tako se ta priča proširila među Židovima i održala sve do današnjeg dana” (Matej 28:15). Prihvatili su novac da lažu o onome što su vidjeli svojim očima. Razmislite kako bi stvari

mogle biti drugačije da su dodali svoje glasove onome što su učenici propovijedali o Isusovom uskrsnuću.

Posjeti Grobu

„Kad je prošla subota, Marija Magdalena, Jakovljeva majka Marija i Saloma kupile su miomirisice kako bi namazale Isusovo tijelo kad odu do groba. Tako su rano ujutro prvog dana u tjednu, kad je izašlo sunce, došle do groba. Pitale su jedna drugu: ‘Tko će nam odvaljati kamen s ulaza u grob?’” (Marko 16:1-3).

Žene, koje su pratile Isusa tijekom njegove službe, otišle su do njegove grobnice da završe pripremu njegova tijela za ukop. Isus je bio pokopan tako žurno nakon svoje smrti da to nije učinjeno. Jednom kada je Pilat dodijelio Josipu iz Arimateje skrbništvo nad Isusovim tijelom, „On je kupio fino platno te je skinuo tijelo sa križa, umotao ga u platno i položio u grob koji je bio isklesan u stijeni. Potom je navaljao kamen na ulaz u grob” (Marko 15:46). Isusovo tijelo nije bilo namazano mirisima; pa su žene došle rano u nedjelju da dovrše pripremu — kao svoj posljednji čin ljubavi prema svom voljenom gospodar.

Ove žene, koje su tog jutra putovale do groba, bile su iste žene koje su slijedile Isusa u Galileji, u Jeruzalem i bile tamo kod križa. „Sve su to izdaleka promatrale i neke žene, među njima Marija Magdalena i Marija, majka Jakova Manjega i Josipa, te Saloma, koje su putovale s Isusom i pomagale mu dok je bio u Galileji. Ondje su

Žene dolaze na Isusov grob

Marija Magdalena, kad joj se Isus ukazao

bile i mnoge druge žene koje su s njim došle u Jeruzalem” (Marko 15:40-41). Slijedili su Isusa dok je išao po Galileji propovijedajući kraljevstvo Božje. „S njim su bila dvanaestorica i neke žene koje je oslobodio zlih duhova i izliječio od bolesti: Marija zvana Magdalena, iz koje je istjerao sedam demona, zatim Ivana, žena Herodovog nadstojnika Huze, te Suzana i mnoge druge žene. One su koristile ono što su imale kako bi im pomagale” (Luka 8:1-3). Te su žene, koje su imale određenu mjeru bogatstva, koristile svoja sredstva za podupiranje Isusove službe. Isus ih je izliječio od zlih duhova i bolesti i tako su svoj život dugovale Isusu.

Sveto pismo poimence spominje četiri žene. Marija iz Magdale, grada u Galileji, spominje se pet puta (Matej 27:56, 28:1, Marko 16:1, Luka 24:10, Ivan 20:1). Bila je izliječena od sedam demona. Razmislite o ljubavi koja bi ispunila njezino srce prema Isusu.

Sljedeća je Marija, majka Jakova [manjeg, jednog od apostola] i Josipa. Spominje se 3 puta (Matej 28:1, Marko 16:1, Luka 24:10). Ivana, žena Huze, Herodova upravitelja, spominje se jednom (Luka 24:10). Na kraju, Saloma, majka Jakova i Ivana, spominje se u Marku 16:1 i bila je kod križa (Matej 27:56). Ovih četvoro su jako voljeli Isusa i željeli su mu dati posljednju manifestaciju te ljubavi. Možda je to jedan od razloga zašto je Isusovo uskrsnuće prvo otkriveno njima.

Očekivanja

Stavite se na njihovo mjesto i razmislite što su mislili i osjećali u to vrijeme. Bili su shrvani. Ne možemo u potpunosti razumjeti beznade koje ih je obuzelo. Sati od Kalvarije dok im se Isus nije ukazao bili su vjerojatno najduži, najteži i najžalosniji u cijelom životu. Njihov Gospodin i učitelj i Krist, sin Božji, bio je ubijen. Nji-

hove su nade u ovaj posjet Jeruzalemu bile nevjerojatno velike. “Nadali smo se da je On taj koji će otkupiti Izraela” (Luka 24:21).

Činilo se da događaji prošlog tjedna u Jeruzalemu podržavaju ta očekivanja. Trijumfalni ulazak u Jeruzalem, gdje ga je mnoštvo proglasilo Mesijom, pomoglo je podići ta očekivanja. Narod je klicao: “BLAGOSLOVLJEN KRALJ KOJI DOLAZI U IME GOSPODNJE; Mir na nebu i slava na visini!” (Luka 19:38). Isusovo čišćenje hrama u ime njegova oca pojačalo je ovo očekivanje (Luka 19:45-46).

Isus je trijumfirao u svakom sukobu sa židovskim vodama. Njegovi odgovori i pitanja natjerali su ih na šutnju. “Jer nisu imali hrabrosti da ga više o bilo čemu ispituju” (Luka 20:40). Ništa se tri i pol godine nije moglo suprotstaviti Isusu, njegovoj mudrosti i moći — ni židovski vođe, ni priroda, ni đavao, čak ni moć groba.

U međuvremenu, učenici su imali vlastita očekivanja. Kad je Petar upitao: „Mi smo sve ostavili i pošli smo za tobom. Što ćemo dobiti zauzvrat?” Isusov odgovor privukao je njihovu pozornost (Matej 19:27). „Zaista vam kažem, kad sve bude postajalo novo, kad Sin Čovječji sjedne na svoje veličanstveno prijestolje, i vi koji idete za mnom sjest ćete na 12 prijestolja i suditi 12 izraelskih plemena” (Matej 19:28). Sada se činilo da su sve te nade propale.

Ipak, žene su, ne znajući kako će se kamen otkotrljati, nastavile sa svojom misijom. Brat Russell piše: „U svojoj revnosti zaboravili su veliku prepreku kamena. Ali slatki tamjan njihove odanosti digao se do neba i Bog je poslao svog anđela da ukloni prepreku” (Reprint 1816). „Rano ujutro prvog dana u tjednu, dok je još bio mrak, Marija Magdalena došla je do groba i vidjela da je kamen već maknut s ulaza u grob. Stoga je otrčala Šimunu Petru i drugom učeniku, kojeg je Isus naročito volio, te im rekla:

Anđeli u praznom grobu

‘Uzeli su Gospodina iz groba i ne znamo kamo su ga položili’” (Ivan 20:1-2). Na temelju Svetog pisma, Bro. Russell sugerira da nisu sve žene stigle u isto vrijeme. Marija Magdalena je stigla prva, i vidjevši da je kamen otkotrljan, otrčala je javiti Petru i Ivanu. Do ovog trenutka nije vidjela anđele.

Petar i Ivan

„Tada su se Petar i taj drugi učenik [Ivan] uputili prema grobu. Njih su dvojica zajedno potrčala, ali drugi je učenik trčao brže od Petra, pa je prvi stigao do groba. Zavirio je [Ivan] unutra i vidio kako ondje leže laneni povoji, ali nije ušao u grob” (Ivan 20:3-5). Ivan je prvi stigao do grobnice, vidio je da je prazna, ali nije ušao.

„Tada je za njim došao i Šimun Petar te je ušao u grob i vidio lanene povoje kako ondje leže.” Na grobu je Petar otkrio da Isusovo tijelo nije bilo, kao što im je Marija rekla. „Platno koje je bilo na Isusovoj glavi nije se nalazilo zajedno s povojima, nego je bilo smotano i odloženo na drugo mjesto.” Posebno smotano platno za lice pokazalo je da više neće biti potrebno. „Tada je ušao i onaj drugi učenik [Ivan], koji je prvi stigao do groba. Kad je to vidio, povjerovao je onom što im je bilo rečeno” (Ivan 20:6-8). U što su vjerovali učenici? Samo da je Isusovo tijelo nestalo. „Ali još nisu razumjeli odlomak iz Pisama koji kaže da on mora ustati iz mrtvih. Potom su se učenici vratili kući” (Ivan 20:9-10).

Nakon što su Petar i Ivan otišli s groba, stigle su i ostale žene. I one su našle grobnicu praznu. „Prvog dana u tjednu otišle su vrlo rano do groba, noseći miomirisice koje su pripremile. Kad su stigle, vidjele su da je kamen odvaljan s ulaza u grob. Ušle su unutra, ali nisu našle tijelo Gospodina Isusa” (Luka 24:1-3). Za razliku od Marije, one su ušle u grob — ali poput Marije, nisu pronašle Isusovo tijelo.

„To ih je potpuno zbunilo. Uto su se pokraj njih pojavila dva čovjeka u blistavoj odjeći. Žene su se prestrašile i nisu se usudile podignuti pogled, a oni su im rekli: Zašto tražite živoga među mrtvima? On nije ovdje, nego je uskrsnuo. Sjetite se što vam je rekao dok je još bio u Galileji. Rekao je da Sin Čovječji mora biti predan u ruke grešnicima, da mora biti pribijen na križ i da će treći dan uskrsnuti” (Luka 24:4-7).

Po prvi put se tog dana govorilo o poruci Isusova stvarnog uskrsnuća — ženama. Anđeli su ih podsjetili na Isusove riječi da će uskrsnuti treći dan. „Tada su se prisjetile njegovih riječi. Otišle su od groba i javile sve to jedanaestorici i svim ostalim učenicima” (Luka 24:8-9).

Matejev izvještaj nam govori što se dogodilo nakon što su druge žene napustile grob. „Nato su žene brzo otišle

Petar i Ivan trče prema grobu

od groba. Uplašene, ali i jako sretne, otrčale su javiti to [poruku anđela] njegovim učenicima.” Oni su radosni, sada znaju da je Isus živ. „Iznenada im je u susret došao Isus i rekao im: ‘Zdravo!’ A one su mu prišle, pale ničice pred njim i obujmle mu noge.” One ne žele pustiti Isusa. „Tada im je Isus rekao: ‘Ne bojte se! Idite i javite mojoj braći da pođu u Galileju. Ondje će me vidjeti’” (Matej 28:8-10). Sada su žene imale potvrdu Isusova uskrsnuća, vidjele su uskrslog Gospodina same.

Marija od Magdale vratila se u grob nakon što su druge žene, Petar i Ivan došli i otišli. „A Marija je ostala vani kod groba i plakala. Sva u suzama, zavirila je u grob.” Marija još uvijek nije znala što se dogodilo. Sada je pogledala u grob „i vidjela dva anđela u bijelom kako sjede ondje gdje je prije ležalo Isusovo tijelo, jedan gdje mu je bila glava, a drugi gdje su mu bile noge. Oni su je upitali: ‘Ženo, zašto plačeš?’ Odgovorila im je: ‘Uzeli su mog Gospodina i ne znam kamo su ga položili’” (Ivan 20:11-13). Marija još nije znala da je Isus uskrsnuo od mrtvih! Anđeli nisu odgovorili na Marijin upit, ali iza Marije je stajao netko tko bi.

„Rekavši to, okrenula se i ugledala Isusa kako stoji iza nje, ali nije ga prepoznala. Isus ju je upitao: ‘Ženo, zašto plačeš? Koga tražiš?’ Mислеći da je to vrtlar, rekla mu je: ‘Gospodine, ako si ga ti odnio, reci mi kamo si ga položio i ja ću ga uzeti.’” I dalje nije prepoznala Isusa.

„Tada joj je Isus rekao: ‘Marija!’ A ona se okrenula i rekla mu na hebrejskom: ‘Rabboni!’ (što znači ‘učitelju’)” (Ivan 20:14-16). Isus ju je jednostavno nazvao Marijom i odmah joj je postalo jasno da je to Isus, živi, uskrsli od mrtvih. Brat Russell sugerira u Reprintu 3564: „Pozivanje po imenu, vjerojatno starim poznatim glasom” otkrilo je tko je on. Mnogo puta možemo prepoznati nekoga nakon godina izbivanja samo po tome kako izgovara poznatu frazu. Presretna Marija zgrabi Isusa ne želeći ga pustiti.

Isus i učenici hodaju u Emaus

„A Isus joj je rekao: ‘Nemoj me držati, jer još neću uzaći k Ocu. Pođi mojoj braći i reci im: Uzlazim k svom Ocu i vašem Ocu, svom Bogu i vašem Bogu.’” Možete li kriviti Mariju što se htjela držati Isusa? Nije ga htjela pustiti, ali je slijedila Isusove upute i otišla do učenika da im kaže što se dogodilo. „Tako je Marija Magdalena došla učenicima i javila im: ‘Vidjela sam Gospodina!’ I ispričala im je sve što joj je rekao” (Ivan 20:17-18). Možete li zamisliti radost koja je ispunila Marijino srce dok je trčala do učenika da im kaže da je Isus živ?

Zašto Najprije Ženama

U pretisku 2802 Bro. Russell sugerira zašto se Isus najprije pojavio ženama. „Čini se da su žene sposobnije iskazivati vjeru nego muškarci; stoga se naš Gospodin prvo ukazao Mariji i preko nje pripremio srca drugih, kao što smo vidjeli. ... Međutim, da je ova večernja pojava u gornjoj sobi bila prva manifestacija i informacija o uskrsnuću našega Gospodina, možemo lako pretpostaviti da ne bi proizvela vjeru i radost koju je proizvela. ... Čuđenje, zaprepaštenost i 'razmišljanja' zahtijevali su cijeli dan za njihovu vježbu, i do trenutka kada je naš Gospodin pokazao svoje ruke i svoju stranu, ova kulminacija dokaza bila je uvjerljiva.”

Kako su učenici reagirali na izvještaje od Marije i drugih žena? Žene su „otišle od groba i javile sve to jedanaestorici i svim ostalim učenicima. To su bile Marija Magdalena, Ivana i Jakovljeva majka Marija. One i ostale žene koje su bile s njima ispričale su to apostolima. Ali njima je ono što su govorile zvučalo kao izmišljotina i nisu im vjerovali” (Luka 24:9-11). Brat Russell u Reprintu 2415 sugerira zašto drugi učenici nisu vjerovali. „Isusovi su učenici bili omamljeni, zbunjeni. Iako im je rekao da će biti razapet i da će treći dan ustati od mrtvih, oni nisu shvatili učenje. Čak i nakon što su čuli za

Njegovo uskrsnuće, naizgled su bili spori u povezivanju s onim što im je prethodno rekao.”

Na Putu za Emaus

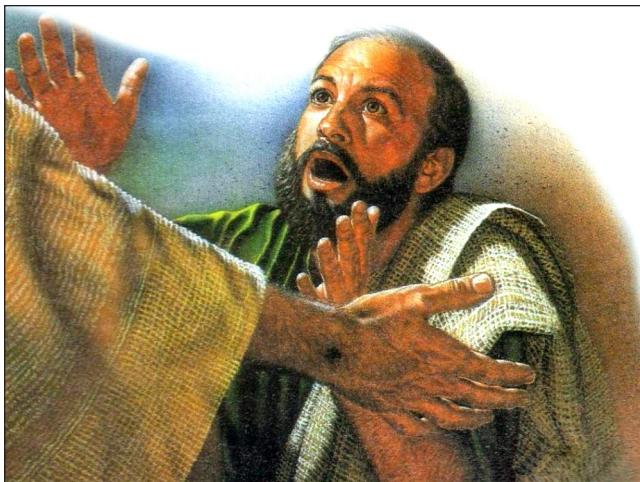
Nakon toga su dvojica učenika krenula u Emaus. Jedan je bio Kleopa, a drugi nije imenovan. „Tog istog dana dvojica učenika putovala su u selo koje se zove Emaus, udaljeno 60 stadija od Jeruzalema. Dok su tako razgovarali i raspravljali o svemu tome, prišao im je sam Isus i pošao s njima, ali oni ga nisu prepoznali.” Isus se ukazao kao čovjek, ali ga, poput Marije, učenici nisu prepoznali. A On [Isus] im reče: „O čemu to putem raspravljate?” A oni su se, žalosna lica, zaustavili” (Luka 24:13, 15, 16, 17).

„Jedan od njih, po imenu Kleofa, odgovorio mu je: ‘Zar si ti stranac u Jeruzalemu i nemaš doticaja ni s kim, pa ne znaš što se ovih dana događalo u gradu?’ A on ih je upitao: ‘Što to?’ Odgovorili su mu: ‘Ono što se dogodilo s Isusom Nazarećaninom, prorokom koji je činio silna djela i govorio snažne riječi pred Bogom i cijelim narodom.’” Iako su očekivanja učenika bila poljuljana, oni su još uvijek priznavali Isusa kao proroka, moćnog u djelu i riječi. „Naši svećenički glavari i naši poglavari predali su ga da bude osuđen na smrt te su ga pribili na križ” (Luka 2:18-20). Tada je Kleopa spomenuo njihovo pravo razočarenje. „A mi smo se nadali da će on izbaviti Izraela. Ali evo, već je treći dan otkako se to dogodilo” (Luka 24:21).

Zatim je Kleopa ispričao događaje tog dana. „A i neke žene koje su s nama zapanjile su nas onim što su nam ispričale. One su rano ujutro otišle do groba, ali nisu našle njegovo tijelo, pa su došle i rekle nam da su im se ukazali anđeli, koji su rekli da je on živ. Tada su neki od naših otišli do groba i našli sve kako su žene rekle, ali njega nisu vidjeli” (Luka 24:22-24). Učenici su otišli do grobnice da provjere izvještaje žena. Ali oni nisu vidjeli Gospodina i stoga još nisu vjerovali.

„A on [Isus] im je rekao: ‘Kako ste samo nerazboriti i spora srca, pa vam je teško vjerovati svemu što su govorili proroci! Nije li Krist sve to trebao pretrpjeti i biti proslavljen?’” (Luka 24:25-26). Isus ih je prekorio što ne vjeruju onome što su proroci govorili. Međutim, Isus ih je možda također korio jer nisu vjerovali svjedočenju mnogih svjedoka — žena. „I protumačio im je sve što je o njemu napisano u Pismima, počevši od Mojsija i svih Proroka” (Luka 24:27).

Nije nam rečeno na što je Isus konkretno ukazao, ali možemo napraviti neka razumna nagađanja: (1) Kako je Abrahamova žrtva Izaka na brdu Morija oslikala Božju ponudu Isusa i zajamčeno ispunjenje Abrahamskog saveza. (2) Kako je ubijanje pashalnog janjeta u Egiptu

Isus se osobno ukazuje Petru

predstavljalo njegovu vlastitu smrt i kako će dovesti do izbavljenja crkve, tjelesnog Izraela i cijelog čovječanstva. (3) Kako je Izaija u 53. poglavlju opisao njegovu zemaljsku žrtvu.

Kad su stigli na odredište, Isus se činio kao da će nastaviti dalje. „Ali oni su ga nagovarali: ‘Ostani s nama jer se bliži večer i dan je na izmaku.’ I ušao je u kuću i ostao s njima. Dok je s njima bio za stolom, uzeo je kruh i izrekao blagoslov. Zatim je razlomio kruh i dao im ga. Tada su im se otvorile oči i prepoznali su ga, a on je nestao pred njima” (Luka 24:29-31).

Nakon što je Isus nestao, „oni su rekli jedan drugome: ‘Nije li nam srce gorjelo dok je putem razgovarao s nama, dok nam je tumačio Pisma?’” (Luka 24:32). Požurili su natrag u Jeruzalem da se sastanu s ostalima i izvijeste o onome što su vidjeli i čuli.

Petar Osobno

Sveto pismo sugerira da se toga dana Isus pojavio četvrti put — samo Petru. O tome saznajemo kada su se njih dvojica vratila iz Emausa i susrela s drugim učenicima. „Istog su se časa spremili i vratili u Jeruzalem. Ondje su našli na okupu jedanaesticu i druge učenike, koji su govorili: ‘Gospodin je zaista uskrsnuo i ukazao se Šimunu!’” Apostol Pavao potvrđuje ovo pojavljivanje. „Bio je [Isus] pokopan i uskrsnuo je treći dan, kao što piše u Pismima, te se ukazao Kefi, a zatim dvanaesticu” (1. Korinćanima 15:4-5). Ima smisla da se Isus pojavio Petru, čak i nasamo, kako bi ga utješio zbog njegovog nijekanja Učitelja.

Zatim su učenici koji su putovali u Emaus počeli prepričavati svoja iskustva s puta i kako su prepoznali Isusa (Luka 24:33-35). Sada su učenici počeli vidjeti uskrslog Gospodina vlastitim očima, a ne očima i izvještajima drugih.

Učenici Kolektivno

„Dok su o tome govorili, Isus se pojavio među njima i rekao im: ‘Mir s vama!’ A oni su, zaprepašteni i uplašeni, pomislili da vide duha.” Isusova iznenadna pojava iznenadila je učenike. Mislili su da gledaju duha. Premda je Isus bio duhovno biće, uzeo je oblik čovjeka. „Ali on im je rekao: ‘Zašto ste se prepali? Zašto se bude sumnje u vašim srcima?’” (Luka 24:36-38). Opet, Isus se osvrnuo na njihova srca. Još uvijek su bili spora srca da vjeruju. Još ima nedoumica!

Ovo je bilo peto Isusovo ukazanje u danu, ali bilo je drugačije od ostalih. „Pogledajte moje ruke i noge! To sam ja! Dodirnite me pa ćete vidjeti, jer duh nema meso i kosti kao što vidite da ja imam.’ Rekavši to, pokazao im je ruke i noge” (Luka 24:39-40).

Ivan je potvrdio ovaj nastup. „Rekavši to, pokazao im je ruke i mjesto gdje je bio proboden. I učenici su se obradovali što vide Gospodina” (Ivan 20:20). Nema sumnje da su njegove ruke i stopala pokazivali ožiljke od njegovog raspeća, učvršćujući u njihovim umovima da je to stvarno Isus. Za učenike je bilo ključno shvatiti da je Isus uskrsnuo od mrtvih. Brat Russell je napisao u reprintu 5417: „Samo se dva puta pojavio u obliku sličnom onom koji su vidjeli, noseći znakove njegova raspeća. U obje ove prilike pojavio se dok su vrata bila zatvorena, a kasnije je nestao dok su vrata još bila zatvorena.”

Budući da je još uvijek postojala sumnja, Isus je napravio još jedan korak kako bi ih uvjerio da je stvaran. „I dok su od silne radosti i zaprepaštenja još bili u nevjerici, upitao ih je: ‘Imate li ovdje što za jelo?’ Dali su mu komad pečene ribe, a on ga je uzeo i pojeo pred njihovim očima” (Luka 24:41-43).

Brat Russell je napisao u reprintu 5578: „Očitovanja u tijelu tijekom četrdeset dana točno odgovaraju onim očitovanjima koja je Isus učinio davno prije, od kojih je jedno bilo Abrahamu. On je jeo i razgovarao s Abrahamom ... On je bio duhovno biće kada se pojavio Abrahamu; i On je bio duhovno biće nakon svog uskrsnuća, kada se ukazao svojim apostolima.”

Brat Russell je u Reprintu 5578 sažeo što je Isus postigao ovim iskustvima: „Duh Isus je bio taj koji se pokazao, uzevši različite ljudske oblike i odjeću, kako najbolje odgovara prilici. Ovo Duhovno Biće moglo je, i jest, doći u skupove učenika kada su vrata bila zatvorena i pričvršćena zbog straha od Židova. On je stvorio, ili materijalizirao, tijelo i odjeću u njihovoj prisutnosti; i nakon nekoliko trenutaka On je nestao iz njihovog vidokruga, rastvarajući tijelo i odjeću, dok je On, Duhovno Biće, ostao nevidljiv. ... Tih četrdeset dana bilo je vrlo potrebno za podučavanje židovskih učenika, i svih Gospodinovih sljedbenika od tada, dvjema velikim lekcijama: (1) Da

Isus s učenicima nakon uskrснуća

On više nije mrtav, nego živ; (2) Da više nije bio čovjek, nego Duh. A Gospodin je taj Duh” (2. Korinćanima 3:17).

Onda, Brat Russell daje razlog zašto je to bilo toliko potrebno. „Bio je spreman dati bilo kakvu demonstraciju koja je bila potrebna, jer, osim ako Njegovi učenici stvarno nisu vjerovali u Njegovo uskrснуće, nisu mogli izvršiti djelo koje je bilo pred njima, niti su čak mogli primiti Duha Svetoga na Pedeseticu. Duh Sveti nije dan osim onima koji su povjerovali u Isusa — koji su prihvatili činjenicu Njegove smrti kao Žrtve za grijeha i koji su se pouzdali u Njega kao Spasitelja preko kojeg će doći božanski blagoslov, oplodujuć ih Duhom Svetim i obnavljajući ih da budu u zajedništvu s Bogom kao djeca Božja” (Reprint 5578).

Isus je završio svoje posljednje pojavljivanje te nedjelje ovim riječima: „Dok sam još bio s vama, govorio sam vam

da se mora ispuniti sve što je o meni napisano u Mojsijevom zakonu, u Prorocima i Psalmima” (Luka 24:44).

Kao što je spomenuo na putu u Emaus, Isus je ukazao na ono što je o njemu napisano u Zakonu i prorocima. Tada im je otvorio um da razumiju Pisma „i rekao im je: ‘Napisano je da će Krist trpjeti i treći dan ustati iz mrtvih te da će se, počevši od Jeruzalema, u njegovo ime svim narodima propovijedati o pokajanju koje je potrebno za oprostjenje grijeha.’” Ovo bi bila njihova misija u budućnosti — propovijedati oprostjenje grijeha kroz Isusovu smrt i uskrснуće. „Vi ćete svjedočiti o tome” (Luka 24:45-48).

Podignut u Život Moćnom Božjom Silom

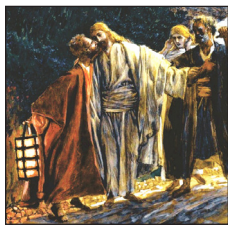
Kakav zaključak možemo izvući iz toga kako je Isusovo uskrснуće otkriveno učenicima? Isus više nije bio mrtav, već je uskrснуo iz mrtvih moćnom Božjom silom (1. Petrova 1:21). Kao što je Petar izjavio na dan Pedesetnice: „Tog čovjeka [Isusa], koji je bio predan neprijateljima da bi se ispunilo ono što je Bog čvrsto naumio i unaprijed znao, pribili ste na križ rukom zlikovaca i ubili ga. Ali Bog ga je uskrснуo i tako oslobodio vlasti smrti, jer nije bilo moguće da ga smrt zadrži” (Djela 2:23-24). Zbog vjernosti našega Gospodina do smrti, Božja pravda ne bi dopustila da ga smrt drži u vlasti.

Isus više nije bio čovjek nego duh koji daje život (1. Korinćanima 15:45). “[Bog] je uskrisio Krista iz mrtvih i posadio ga na počasno mjesto Bogu zdesna u nebeskim predjelima. Sada je On daleko iznad bilo kojeg vladara ili autoriteta ili moći ili vođe ili bilo čega drugog ne samo u ovom svijetu nego i u svijetu koji dolazi” (Efežanima 1:20-21 NLT).

— Br. Ernie Kuenzli

Prednosti u Kristu

„Janje koje je bilo zaklano dostojno je primiti moć, bogatstvo, mudrost, snagu, čast, slavu i blagoslov” (Otkrivenje 5:12).

Obilježavanje Spomen Dana jedna je od rijetkih ceremonija koje je naš Gospodar tražio od nas da ih držimo. No, ne činimo to samo iz poslušnosti, već i zato što shvaćamo privilegiju počastiti nekoga toliko velikog da su čak i anđeli uzvikivali riječi gornjeg teksta. Zbog njegove samopožrtvovnosti pune ljubavi, imamo privilegiju formalno mu odati počast svake godine u simbolici Memorijalne službe.

U svemu što je činio i u svemu što je govorio, Isus nikada nije ukazivao na sebe. Njegova je namjera bila dati slavu Ocu u svakom dijelu svog života. Ostavio je veliko nasljeđe. On će jednog dana biti uzor vjere i poslušnosti za sve stvoreno.

Apostol Pavao ovako je opisao njegovu skromnu službu. „Koji, iako je bio u Božjem obličju, nije ni pomislio na to da se pokuša izjednačiti s Bogom. Naprotiv, odrekao se svega i uzeo obličje roba te postao čovjek. Povrh toga, kad je postao čovjek, ponizio se i bio poslušan sve do smrti, i to smrti na križu. Zato ga je Bog uzvisio i podario mu ime koje je iznad svakog drugog imena da u Isusovo ime svi prignu koljeno — oni koji su na nebu, oni koji su na zemlji i oni koji su pod zemljom i da svatko javno prizna Isusa Krista za Gospodina na slavu Boga, Oca” (Filipljanima 2:6-11, NS).

Poznavanje Božjeg plana pomaže nam shvatiti da zbog Isusa imamo ogromne prednosti kojima se inače nikada ne bismo mogli nadati.

Bog je Sada Dostupan Posvećenima

Nebeski Otac je briljantni Stvoritelj svega što postoji. Postavio je zvijezde na njihove staze i milijarde anđela služe mu dan i noć. David je napisao: „Kad gledam tvoja nebesa, djelo tvojih prstiju, mjesec i zvijezde koje si načinio, pomislim: Što je smrtni čovjek da misliš na njega, što je sin čovječji da se za njega brineš?” (Psalmi 8:3, 4).

Njegove kreativne moći pojačane su karakterom savršenim u svakom dobrom svojstvu. Psalmist je ponovno napisao: „Tvoje ime, Bože, i tvoja hvala dopiru do svih krajeva zemlje. Tvoja je desnica puna pravednosti” (Psalmi 48:10). Drugim riječima, djela Njegovih ruku posvećena su onome što je istinito i dobro. Ovo nadilazi kreativnu moć. Otkriva ljepotu božanskog karaktera.

Koliko bismo trebali biti zahvalni za to tko On jest i za ono što je učinio.

Unatoč grešnim nesavršenostima, posvećeni sada mogu imati osobni odnos s Njim. „A svima koji su ga prihvatili omogućio je da postanu Božja djeca jer su vjerovali u njega” (Ivan 1:12). Bog je u procesu usvajanja duhovnih sinova i kćeri. Trebali bismo njegovati pomisao da Ga sada možemo oslovljavati s našim, “Abba Oče” (Rimljanima 8:15). Vrijeme koje prolazi samo će produžiti našu zahvalnost za ovaj nježni odnos.

Sveti Božji Duh

Biti sinovi Božji nije mala stvar. Donosi prisutnost Svemogućeg pravo u naše živote. Isus je obećao da će, kada napusti ovu zemlju, Božji Duh biti poslan kao tješitelj i učitelj. Taj se božanski utjecaj vidi kroz učenja Svetoga pisma, kroz božansku providnost i kroz pomoć braće. Svaki od njih pomaže u njegovanju rasta svakog novog stvorenja. Oni omogućuju da postanemo još više “slični Kristu.” U svojim svakodnevnim postupcima Bog očituje blagost oca koji jako voli svoju djecu. Isusovo djelo pomirenja omogućilo je ovaj odnos i mi ga slavimo zbog toga!

Naše Neprocjenjive Prednosti

Ne samo da je Isus omogućio pristup Bogu, već je i sebe učinio dostupnim nama. Mnogo je načina na koje je Isus uključen u naše živote.

Bog je sada dostupan posvećenima.

Isus je predstavljen kao prvi zreli ječam.

- On nam daje opravdanje (Rimljanima 5:1, 9).
- On je naš Glava, koji vodi naše odluke (Efežanima 4:15).
- On je naš primjer i postavio je standard koji trebamo slijediti (Ivan 13:15).
- On je naš suosjećajni Veliki svećenik, koji razumije borbe Uskog puta (Hebrejima 4:15).
- On je naš Veliki Apostol i Učitelj, koji je iznio istinu na vidjelo. On podučava čistu doktrinu i otvara naše umove za nove uvide o Bogu i njegovom planu (Hebrejima 3:1).
- On je naš pastir, koji se brine za naše svakodnevne potrebe, koji previja naše rane i štiti nas od grabežljivaca (Ivan 10:14).
- On je naš Mladoženja, koji nas ljubi i želi biti jedno s nama. On želi roditi svijet djece sa svojom nevjestom (Matej 25:1-10).
- On je naš Prijatelj. „Nitko nema veću ljubav od onoga tko svoj život da za svoje prijatelje” (Ivan 15:13).

Ove duhovne dobrobiti imaju praktičan učinak u našim životima. Ali da bismo ih vidjeli kako djeluju, moramo dati svoj dio u tome da ih postanemo svjesniji kroz proučavanje, praktičnu primjenu božanskih načela i promišljanje o životnim iskustvima. Kako rastemo, interakcija našeg Gospodina postat će još uočljivija.

Nada za Život

Život je dragocjen. Divna prednost koja je protuteža našim brojnim kušnjama je nada koju nam je dao naš Gospodin. Apostol Pavao je napisao: „Ako se samo u ovom životu uzdamo u Krista, nas treba žaliti više od ik-

oga. Ali Krist je doista uskrsnuo od mrtvih, on je prvina onih koji su umrli. Budući da je smrt došla preko čovjeka, i uskrsnuće mrtvih dolazi preko čovjeka. Jer kao što po Adamu svi umiru, tako će i po Kristu svi oživjeti” (1. Korinćanima 15:19-22).

Kad je Isus uskrsnuo od mrtvih, postao je prvi među prvinama. Postao je jamstvo da će ga drugi slijediti. To znači da je naše uskrsnuće od smrti sigurno kao što je Isus uskrsnuo. Ako vjerujemo u njegovo uskrsnuće, trebali bismo jednako tako snažno vjerovati da ćemo uskrsnuti iz smrti.

Nada u vječni život mijenja stvari za nas. To daje razlog da podnosimo teškoće ovoga života, i ne samo da ih podnosimo, nego im se i radujemo. To se može dogoditi kada u svakom iskustvu vidimo svrhu. Neke lekcije mogu biti jednostavne poput učenja čekanja na Gospodina i spoznaje da je strpljenje često izdanak vjere.

U Božjoj velikoj mudrosti, On zna kakav učinak ima svako iskustvo, zna da će imati učinak svako iskustvo i da ćemo zbog njih biti bolji. Njegova mudrost planira svaki blagoslov i kušnju ovog života. On je otac pun ljubavi koji misli na dobrobit svoje djece i planira načine kako da im pomogne u rastu. Njegov Božanski plan je nacrt za blagoslov svih Njegovih stvorenja.

„To za nas znači „bolju“ nadu jer je Isus po zakletvi Božjoj postao naš svećenik. Drugi su ljudi bili svećenici bez ikakvog jamstva prisegom, ali Isus ima zakletvu Onoga koji je rekao: 'Gospodin se zakleo i neće se pokajati, Ti si svećenik zauvijek. I on je, zahvaljujući ovoj činjenici, (po Božjoj zakletvi), živo jamstvo “boljeg” sporazuma” (Hebrejima 7:20-22, Phillips Translation 1965).

Sjeme Abrahamovo

Gornji tekst kaže da je Isus “živo jamstvo boljeg [saveza].” Nema veće potvrde od Božje zakletve koja se očituje kroz Isusovo uskrsnuće. Još jedna blagoslovljena prednost koju nam Isus daje je obećanje da ćemo biti dio sjemena koje će blagosloviti sve obitelji na zemlji (Galaćanima 3:29). Često gledamo svijet i osjećamo veliko suosjećanje s patnjom koju vidimo. Tužni smo jer znamo da milijuni ljudi svake večeri odlaze u krevet gladni. Nepravde ima mnogo među siromašnima i beskućnicima. Proces umiranja općenito je užasno iskušenje, budući da je propast grijeha opustošila našu rasu.

Ali Abrahamski savez bit će instrument za uklanjanje grijeha i njegovih učinaka, ostavljajući čistu i bezgrešnu rasu. Vjerni sveci imat će ruku u uklanjanju svakog od tih tereta. To je velika perspektiva!

U Rimljanima 11:27 Pavao je dodao: „Ovo je savez koji ću sklopiti s njima kad uklonim njihove grijeha.” Ove su riječi divno jamstvo da će se Bog sjetiti svog obećanja.

Abrahamovo potomstvo bit će kao zvijezde na nebu.

Ivan zatim dodaje neke od najinspirativnijih riječi ikada napisanih. One su oličenje onoga što će djelo kraljevstva uključiti. Bog će obrisati sve suze s njihovih očiju; i smrti više neće biti, ni žalosti, ni jauka, ni boli više neće biti, jer prijašnje je prošlo” (Otkrivenje 21:4).

To je djelo koje je Bog pripremio za posvećene. Ne postoji smislenije zanimanje s kojim se itko može povezati. Danas ne možemo riješiti svjetske probleme. Ali ako se pokažemo vjernima, pred nama je radosno djelo. Tada će doći vrijeme da se riješe sve društvene bolesti, da se izliječe rasizam i mržnja, da se ujedini ljudska obitelj i da se oživi rasa koja umire.

Sve će se dogoditi jer je Isus bio vjeran i uzdignut zdesna Bogu (1. Petrova 3:22). To znači da možemo sudjelovati u rekonstrukciji ovog svijeta. Ta bi želja trebala gorjeti u srcima Gospodinova naroda.

Prednost Bratstva

Jedna od bogatih prednosti ovog doba je bratstvo koje postoji između posvećenih. Postoji određeno suglasje između onih koji imaju zajedničku želju služiti Bogu i

razumjeti borbe Uskog puta.

Isus je znao da će uski put za novo stvorenje biti težak. Neke od njegovih posljednjih misli na zemlji bile su za Crkvu. U posljednjih nekoliko sati ovdje, molio je za jedinstvo tijela. Njegova je želja bila, „da svi budu jedno kao što si ti, Oče, u jedinstvu sa mnom i ja s tobom. Neka budu u jedinstvu s nama kako bi svijet vjerovao da si me ti poslao. Iskazao sam im čast koju si ti iskazao meni, kako bi bili jedno kao što smo mi jedno” (Ivan 17:21, 22).

Jedinstvo crkve bilo je vitalna briga za Gospodina. Želio je da ona ima ono što je on imao s Ocem, jedinstvo duha koje je bilo tako blisko da su se mogli smatrati jednim. Je li to bilo ne-realno očekivanje? Unatoč našim nesavršenostima, težnja za takvim jedinstvom duha trebala bi biti jedan od ciljeva svakog novog stvorenja. To je možda ono što je Isus mislio kad je opisao slavu koju će prenijeti crkvi, duh jedinstva u njemu.

Posljednja Molitva

Dragi oče, zahvaljujemo ti na tvojim brojnim neprocjenjivim darovima, na tvojoj žrtvi punoj ljubavi i žrtvi tvog dragog sina. Radujemo se njegovom primjeru i dubokoj odanosti prema tebi. Molimo te da svakom čitatelju pomogneš shvatiti posebnu prednost biti pozvan i sudjelovati u prekrasnom djelu koje je pred njim. Pomozi svakome od nas hodati kroz ovaj život, cijeneći tvoj trud i želju da nas oblikuješ na sliku svoga sina. Čeznemo za radom na podizanju ovog svijeta i podučavanju načelima pravednosti i ljubavi. Pomozi nam da nikada ne izgubimo fokus na tvoj plan i da budemo oblikovani po uzoru na tvog sina. U Isusovo ime, Amen!

— Br. Tom Ruggirello